

เพลง พรางเทียน

หัสวีร์

เพลิงพรางเทียน

โดย หัสวีร์

ราคา 270 บาท

ลำดับที่ 206

ISBN 978-616-00-1072-1

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : วรกษ คุณาคุลยกิจ พิสูจน์อักษร : ปฏิกาน หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธีระวุฒิ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธีฎาภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระดาษกนอมสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำนักเขียน

เมื่อครั้งยังเด็ก หลายครั้งที่ได้มีโอกาสเดินทางติดตามครอบครัว ไปเยี่ยมญาติที่ต่างอำเภอ ด้วยความที่เรายู่อำเภอเกือบจะเหนือสุดของ จังหวัดเชียงใหม่ เส้นทางที่เราจะต้องเดินทาง ต้องผ่านตัวเมืองจึงจะถึง จุดหมาย ด้วยระยะทางกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลเมตร สภาพถนนที่คดเคี้ยว ผ่านดอยน้อยใหญ่อีกหลายลูก ทำให้พวกเรามักจะเลือกเดินทางยามกลาง ค่ำ เพราะสะดวกกว่า เนื่องจากเป็นช่วงที่รถราสัญจรไม่เยอะเท่าเวลา กลางวัน ฉันมักจะนอนหลับตลอดทาง และเมื่อเช้าเขตเมือง พวกเด็กๆ อย่างฉันจะต้องสะดุ้งตื่นเพราะเสียงปลุกของผู้ใหญ่ทุกครั้ง ให้ลืมตามา ชมแสงสีของเวียงเชียงใหม่ยามค่ำคืน ตอนนั้นลูกพี่ลูกน้องของฉัน มักจะ ตื่นเต้นกับไฟกะพริบในผับ หรือตัวหนังสือแสงไฟจากตึกสูงๆ ที่ตื่นตื่น ที่สุดก็คือไฟสีเหลืองตามทางแยกใหญ่ๆ เด็กๆ อย่างพวกเรามักจะขบขัน ที่ได้เห็นใบหน้าพวกเดียวกันเป็นสีเหลือง ต่างชี้หน้าล้อกัน บอกว่าเป็นผี หน้าซีด...

แต่ฉันกลับชอบมองไฟสีส้มที่สาดส่องไปยังแนวกำแพงอิฐที่ทอด ไทรตามกาลเวลา ที่ตั้งตระหง่านเคียงคู่กับคูเมือง ในราตรีเช่นนี้ช่างทำให้ อติตเมืองหลวงของล้านนา มีเสน่ห์ลึกลับชวนให้จินตนาการและค้นหา มากมายเหลือเกิน

รถของเราแล่นเลียบถนนคูเมือง ก่อนจะผ่านประตูท่าแพ ซึ่งเป็น หนึ่งในห้าของประตูเมืองเชียงใหม่ สายตาของฉันหยุดนิ่งราวกับต้องมนตร์ สะกด เด็กอย่างฉันแอบคิดว่า จะเป็นเช่นไรหนอ หากฉันมองผ่านเข้าไป ในประตูนั้นแล้วเห็นเหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้น ตอนนั้นฉันแทบอยากจะ กระโดดลงจากรถ และวิ่งผ่านเข้าประตูไปเพื่อจะได้กลับไปยังเชียงใหม่

ในอดีต...

เมื่อเวลาผ่านไป ความคิดของคนเรามักจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัย แต่สำหรับฉัน การอยากเห็นเมืองเก่าผ่านประตูเมืองในยามเด็ก มันไม่เคยเปลี่ยนแปลง ฉันยังชอบมองประตูเมืองเชียงใหม่ทุกประตูอยู่ทุกครั้ง ยามได้ขับรถผ่าน แถมยังชอบไปนมัสการพระธาตุเจดีย์หลวง หรือวัดอื่นๆ ตอนเด็กๆ เพราะเป็นช่วงเวลาที่จินตนาการได้ว่าในอดีตเมืองเชียงใหม่คงยิ่งใหญ่สวยงามไม่แพ้ใคร จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจที่อยากจะเขียนนิยายย้อนยุคเกี่ยวกับเชียงใหม่ เพราะฉันรู้ว่าในแวดวงศาสตร์คงไม่มีทฤษฎีไหนสามารถพาฉันผ่านตลอดประตูไปยังอดีตได้ แต่ในแง่ของจินตนาการ ‘กลินท์’ นางเอกของเรื่อง จะเป็นคนนำฉันและทุกคนไปสัมผัสเรื่องราวในอดีตเหล่านั้นเอง...เราจึงได้เห็นความแค้นของเธอที่ยิ่งใหญ่กว่าไฟใดๆ แม้แต่แสงเทียนที่เป็นจุดเริ่มต้นในอดีตชาติของเธอ

นิยายเรื่องนี้ แม้ผู้เขียนจะเป็นคนเหนือ แต่สำหรับบทพูดในเรื่อง ฉันพยายามบิดจับดัดแปลงให้อ่านง่าย ใกล้เคียงภาษากลางมากที่สุด เพื่อจะได้สร้างความเข้าใจให้คนที่ไม่เข้าใจคำเมืองบ้านเฮา เพราะฉะนั้นคนเหนือหลายท่านอาจจะมึนตะขิดตะขวงใจบ้าง ฉันต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้...

ขอขอบคุณหมอเกี้ยวและพี่หนุ่ม สำหรับหนังสือประวัติศาสตร์ล้านนาที่เป็นดั่งเชื้อเพลิงแห่งไฟจินตนาการ นิกร่ม หลานสาวที่พาขับรถไปหาข้อมูลทั่วเวียงเชียงใหม่ แก้ว ต้อย น่าน่าน สำหรับคำปรึกษาและกำลังใจเสมอ น้าอ้อยและอาสร้อยที่คอยตรวจเช็คความถูกต้องให้ได้ตลอดเวลา ทีมบรรณาธิการที่รัก และเพื่อนพี่น้องทุกคนที่อยู่เคียงข้างและให้กำลังใจเสมอมา ที่ขาดไม่ได้คือมิตรรักนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน ขอขอบคุณจากใจจริงๆ

หัสวีร์

“เจ้าน้อยช่วยด้วย เจ้าน้อยฮักข้าคนเดียว...” เทียนคำพรวดไปเช่นนั้น ทั้งที่ไร่ซึ่งเขียวแรงแล้ว เจ้าวงเดือนจ้องหญิงสาวเขม็ง

“บ่มีทาง มึงผันไปเถอะฮี่เทียนคำ” เจ้าวงเดือนค่อยๆ ชูปีนนั้นให้เทียนคำเห็น ก่อนจะปักมันที่หน้าอกด้านซ้ายของหญิงสาว

“เป็นจะไดละะ รสฮักของเจ้าน้อยเหวาฤทธิ์ที่มอบหื้อสู หวานซึ่งถึงหัวใจก่อ” เจ้าวงเดือนยิ้มเย้ยอย่างเลือดเย็น

เทียนคำกระอักเลือด แหวดตาที่เคยเหม่อลอยแปรเปลี่ยนเป็นแข็งกระด้าง เธอไม่พูดอะไรอีก นอกจากต้งจิตแน่วแน่นครั้งสุดท้าย

‘...สาธุ กำแพง ประตูเมืองเจียงใหม่ทั้งหลายแห่งนี้ โปรดเป็นพยานหื้อข้าเจ้า ชาตินี้ข้าเจ้าเป็นเพียงเทียนเล่มน้อยด้อยวาสนา โดนข่มเหงทำร้ายน้ำใจสารพัด จนถึงวาระที่จะตายจากนี้ ข้าเจ้าขอสาบาน...ถ้าดวงจิตฮี่เทียนคำหลุดลอยจากร่างนี้ไป ข้าเจ้าจะไปเป็นคนใหม่ที่ยิ่งใหญ่ดงาม เป็นดังแสงตะวันที่สาดส่องเผาไหม้คนใดที่ทำร้ายข้าเจ้าในชาตินี้หื้อฉิบหายตายจาก บ่ว่าจิตข้าเจ้านั้นจะไปเป็นไฟที่ไหน จะภพนี้ ภพหน้า ขอหื้อจำความแค้นนี้ไว้ไปตลอด เทียนเล่มนี้จะขอจุดไฟแห่งความแค้นหื้อมันลุกโชติช่วงอย่างเช่นตะวันบนฟ้า ยิ่งใหญ่กว่าดวงเดือนในวันที่ข้าเจ้ากลับมา...’

เพลง

พรางเทียน

บริการหนุ่มค่อยๆ บรรจงวางถ้วยกาแฟลงตรงหน้าสุภาพสตรี
อย่างระมัดระวัง

ห้านาทีที่ผ่านมา เธอเพิ่งเดินเข้ามาในร้าน พร้อมกับเลือกที่นั่งติดกระจกด้านในสุด ชายหนุ่มออกอาการประหม่าเมื่อได้สบตากับตาสวยดูคูนั่น เขาสะดุ้งและรีบเดินเข้าไปซบเซิบกับเพื่อนคนอื่นๆ ที่หลังเคาน์เตอร์หญิงสาวปรายตามองตาม ก่อนจะยกไหล่ ไม่ใส่ใจสิ่งที่เกิดขึ้น

“แก้วน้ำหรือเปล่า” เพื่อนที่อยู่หลังเครื่องชงกาแฟถามเขาทันที

“ฉันว่าใช่ หน้าตาหาเรื่องแบบนี้มีคนเดียวแหละ” เขาตอบ และแอบมองลูกค้าสาวสวยคนเดิมอีกหลายครั้ง

แม้จะได้ยินทุกคำพูดของพนักงาน แต่เธอก็หาได้ใส่ใจ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรก...สำหรับปฏิกิริยาจากคนรอบข้างเมื่อได้เจอเธอ

หากเธอเป็นดังเช่นผู้หญิงธรรมดาที่พบได้ทั่วไปตามท้องถนน เหตุการณ์แบบนี้คงไม่เกิดขึ้น แต่เป็นเพราะผู้หญิงที่นั่งหลบมุมในร้านกาแฟตอนนี้ เป็นถึงนางแบบสาวค่าตัวแพงที่ใครต่างก็อยากได้ไปร่วมงาน

ไม่ใช่เพราะฝีมืออะไรหรอก...เธอคิด แต่เป็นเพราะข่าวของเธอต่างหาก ข่าวฉาวของนางแบบที่สังคมกำลังจับตามอง ไม่เว้นแม้แต่หนังสือพิมพ์ที่เธอกำลังหยิบขึ้นมาอ่าน

เมียหลวงแฉ นางแบบ ก. ยังไม่เลิกติดต่อสามี

ข่าวพาดหัวกระแทกใจคนอ่านขนาดนี้ ไม่แปลกหากสิ่งที่อยู่ในมือจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูง หญิงสาวเงยหน้าและหันไปสังเกตทุกคนในร้าน รู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกจับจ้อง แต่ยามเธอหันไปทางใด กลับมีแต่คนหลบตา

นานพอสมควร ประตูร้านกาแฟถูกเปิดออกอีกครั้ง ชายหนุ่มร่างสูงแต่งตัวดีเดินเข้ามา เขากวาดตาไปทั่ว เมื่อเจอเป้าหมายที่อยู่ด้านในสุดจึงปรี่เข้าไปหา

หญิงสาวหงนหน้ามองเขา ชายหนุ่มทิ้งตัวนั่งที่เก้าอี้และส่งยิ้มหวานให้คนตรงหน้า

“ผมดีใจที่คุณมาหาผมได้นะกลินท์” เขาเอ่ย

“ฉันมาทำงาน” เธอพูดพร้อมกับเสยผมยาว เผยให้เห็นใบหน้าที่รูปไข่ คิ้วเรียวบาง ดวงตาดำขลับราวกับซ่อนความลับไว้มากมาย ปากบอกว่ามาทำงาน แต่ลึกๆ เธอกลับดีใจไม่น้อยที่รับงานไกลถึงเชียงใหม่ เพราะอย่างน้อยเธอก็มีโอกาสได้เจอเขา

การพบเจอกันแต่ละครั้งของเธอกับเขา เป็นเรื่องปกติได้เสียที่ไหน...

“ยังอ่านหนังสือพวกนี้อีกเหรอ มันจะทำให้สุขภาพจิตคุณเสียนะ” เขามายถึงหนังสือพิมพ์ที่เธอถืออยู่

“ถึงฉันไม่อ่าน คนอื่นก็อ่านอยู่ดี แม้กระทั่งคนในร้านกาแฟนี้” กลินท์โยนหนังสือพิมพ์ไว้บนโต๊ะ แล้วยกถ้วยกาแฟขึ้นมาดื่ม

“ผมรู้ว่าคุณรู้สึกอึดอัด แต่อยากให้คุณเข้าใจผมนะ รอมผมหน่อย” แววดตาของเขาหวานไม่ต่างจากคำพูดที่คอยบอกทุกครั้งที่เขาเจอ

รอมอย่างนั้นหรือ...รอม...แล้วได้อะไร ในเมื่อตอนนี้ทุกคนตราหน้าเธอแล้วว่า กลินท์นางแบบสาว ไม่มีปัญญาหาสามีด้วยตัวเอง ถึงได้แอบกินช้อนกินของของคนอื่น...

เพราะคำว่ารักลึน่ะ เธอเคยคิดว่ามันคือคำอวยพรจากฟ้าผ่า แต่

มันใช่เสียที่ไหน มันคือคำสาปที่เธอได้รับต่างหาก เกือบห้าปีแล้วที่เธอ
ได้รู้จักเขา นักธุรกิจหนุ่มค้าขายเกี่ยวกับของเก่าวัตถุโบราณล้ำค่าที่ชื่อ
‘อินทร์’

ยังจำได้ดี เธอพบเขาครั้งแรกที่งานเดินแบบตอนเรียนอยู่ที่อเมริกา
อินทร์เดินทางมาจากเมืองไทยในฐานะแขกของทางสถานทูตไทย ชาย
หนุ่มรูปร่างสูง ผิวเข้ม หน้าตาคมคาย แววตาเป็นผู้ชายอารมณ์ดี เขา
เป็นนักธุรกิจหนุ่มที่ประสบความสำเร็จทั้งที่อายุยังไม่ถึงสามสิบ เขาจึง
เป็นชายในฝันที่สาว ๆ ทั้งไทยและเทศอยากเป็นคนโชคดีที่มีใจเขาได้

ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงที่โชคดีคนนั้น...จะเป็นเธอ

ความรักเริ่มต้นและกำลังหอมหวาน กลับแปรเปลี่ยนเป็นขม เมื่อ
ชายหนุ่มมีครอบครัวอยู่แล้วที่เมืองไทย แม้เธอจะโกรธที่เขาลอกดวง แต่
ความรักนั้นก่อตัวแข็งแกร่งเกินกว่าจะล่มสลายได้เสียแล้ว สิ่งที่ทำให้ความ
สัมพันธ์ของเธอกับเขายังอยู่มาได้จนถึงวันนี้ คือคำคำเดียว...คำที่เธอ
ยอมรับมันได้เสมอว่า ‘หน้าด้าน’

“ที่ผ่านมายังไม่เรียกว่ารออีกหรืออินทร์ ฉันชักไม่แน่ใจแล้วว่า
รอคุณได้นานแค่ไหน”

คำพูดตัดพ้อทำให้ชายหนุ่มตกใจ รีบยื่นมือไปกุมมือเธอไว้

“อย่าพูดแบบนั้นสิ คุณก็รู้ว่าผมรักคุณคนเดียว”

เพี้ยง! เสียงถ้วยกาแฟตกดังขึ้นจากหลังเคาน์เตอร์ ทำให้ทั้งสอง
คนต้องปล่อยมือออกโดยพลัน เวลานี้แม้จะอยู่ด้านในสุดของร้าน แต่ก็ยัง
อยู่ในสายตาคนรอบข้าง กลุ่มเด็กในร้านคงตกใจที่เห็นนางแบบคนดัง
กำลังจับมือสามีคนอื่น

“คุณรักตัวเองมากกว่า” กลิ่นอายพร้อมยกถ้วยกาแฟขึ้นมาจับ
อีกครั้ง

“ไม่เอาละ เราจะไม่พูดเรื่องนี้กันแล้ว” เขาถอนหายใจและนั่งตัว
ตรง “จริงสิ ผมมีของมาฝากคุณด้วย” เขาทำแววตาลิงโลด ก่อนจะควาน

หาอะไรบางอย่างจากกระเป๋าเสื้อสูท

“นี่ไง” เขายื่นมาให้เธอ

“อะไร” กลินท์ทำหน้าสงสัยเมื่อเห็นของโบราณที่เขายื่นให้ มันดูเหมือนดอกไม้ขนาดเล็ก ด้านบนประดับด้วยอัญมณีหลากสี ดูท่าจะเป็นของเก่าพอสมควร

“ปิ่นปักผมโบราณ ของเก่า ผมได้มาจากอาจารย์สอนประวัติศาสตร์ที่ มช.”

“เอามาทำไม คุณก็รู้ ฉันไม่ชอบอะไรแบบนี้” หญิงสาวปฏิเสธที่จะรับ

“รับไว้เถอะ อย่างน้อยคุณจะได้ใช้ทำงานพรุ่งนี้ไง” เขายื่นมือค้างไว้เช่นนั้น คงจะเป็นอีกครั้งที่เธอต้องใจอ่อนและรับไว้โดยไม่มีเงื่อนไข

“เดินแบบชุดล้านนาทั้งที่ จะให้แฟนผมดูธรรมดาได้ยังไง”

กลินท์รับมันมาพิศมอยอย่างตั้งใจ ปิ่นทองอันสวยงาม เธอไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับมันนัก แต่ถ้าคนให้อยากให้เธอใช้...เธอก็จะใช้

“พรุ่งนี้ผมจะไปดูนะ”

ที่ระเบียบโรงแรมใจกลางเมืองเชียงใหม่ กลินท์นั่งจิบไวน์ ทอดตา
ชมทิวทัศน์ยามค่ำคืนของเดือนเมษายน ที่นี้อากาศร้อนไม่ต่างจากเมืองกรุง เพียงแต่ความแออัดของจราจร และตึกกรมบ้านช่องยังไม่หนาแน่นเท่า หญิงสาวสุดลมหายใจ มองดูความคึกคักที่ช่วงประตูท่าแพซึ่งคลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยว ไกล่สงกรานต์แบบนี้ ใครๆ ก็อยากมาเที่ยวเชียงใหม่ ผิดกับเธอ ถ้าหากไม่ใช่เพราะรับงานเดินแบบพรุ่งนี้ไว้ และความหวังที่จะได้พบพ่อเลี้ยงหนุ่ม เธอก็ไม่คิดอยากมาที่นี่เท่าไร

‘แปลกเหมือนกัน แม้เธอก็เป็นคนเชียงใหม่ไม่ใช่เธอ ทำไมไม่ยอมรับงานนี้ล่ะกลินท์’ เธอนึกถึงตอนที่สายป่าน เพื่อนสาวตั้งตั้งผู้จัดการส่วนตัวเอ่ยถาม เมื่อครั้งที่เธอคิดปฏิเสธงานนี้

‘ทำยากกับฉันผูกพันกับเมืองนี้นักแหละ เท่าที่จำความได้ เห็นแต่

ภาพพ่อแม่ทะเลาะกันตั้งแต่เด็ก พอโตขึ้นมายังไม่ทันเป็นสาว พ่อก็พาหนีไปอยู่กับแม่ใหม่ทีอเมริกาแล้ว ฉันไม่เคยมีความคิดที่จะอยู่กับแม่ กลับเมืองไทยได้เกือบสามปี ฉันยังไม่ค่อยได้มาเชียงใหม่เลย’ กลินท์เปรยให้เพื่อนฟัง

‘แล้วตอนนี้คุณแม่ของเธอ...’

‘ล่าสุดเห็นว่ไปบวชอยู่ที่วัดต่างอำเภอ ไกลจากตัวเมืองนาคู’

‘ก็ดีใจ จะได้ถือโอกาสไปเยี่ยมแม่เธอด้วย ไม่เจอกันนานแล้วไม่ใช่หรือ’

‘คงไม่หรอก ไม่อยากไปรบกวนชีวิตที่แสนสงบของท่าน แค่นี้ชีวิตฉันก็วุ่นวายมากพอแล้ว อย่าให้ท่านมายุ่งเกี่ยวกับเลย’ นางแบบสาวพยายามอธิบาย

‘รับงานนี้เถอะกลินท์ ไม่มีอะไรมากหรอก แค่ไปโชว์ตัวเดินแบบชุดล้านนา ทางจังหวัดจัดงานต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองที่มาเที่ยวช่วงสงกรานต์ งานนี้พี่ตือเจ้าแม่อีเวนต์เป็นคนจัด หากเราไม่ไปก็คงน่าเกลียด นะๆ ถือว่าเห็นแก่ฉันนะ’ สายป่านอ่อนวอน

‘เธอไม่กลัวว่าภาพลักษณ์ของฉันจะไปทำให้งานเขาแปดเปื้อนหรือ’

‘เขาไม่ได้อยากได้ภาพลักษณ์ดีหรอก เขาแค่อยากให้งานเขาดัง’ สายป่านตอบ เหตุผลง่าย ๆ ที่คนหัวอนุรักษ์อาจเป็นหน้าหูนี้ แต่คนจัดอีเวนต์กลับถวิลหา ใครบ้างอยากให้งานตัวเองเจียบเป็นป่าช้า การได้นางแบบสาวอย่างกลินท์มาเดินแบบถึงเชียงใหม่ ถิ่นของพ่อเลี้ยงอินทร์ นักข่าวสำนักไหนก็ต้องมาทำข่าว

‘ถ้าเช่นนั้น หากฉันรับงานนี้ ถ้ามีข่าวอะไรไม่ได้ เธอก็ไม่มีสิทธิ์ต่อว่าฉันนะ’ เธอเอ่ย สายป่านไม่อาจคัดค้านได้ และเชื่อว่าการไปพบกับอินทร์ที่ร้านกาแฟวันนี้ คงจะเป็นครั้งแรกที่เพื่อนสาวไม่ขัดขวางเธอ ปกติสายป่านไม่ยินดีที่จะให้เธอเป็นข่าวกับพ่อเลี้ยงหนุ่มสักเท่าไร เอาเข้าจริงๆ ถ้าเธอคิดจะทำอะไร ใครก็ขวางเธอไม่ได้หรอก เพียงแต่ว่าเธอจะทำหรือ

ไม่เท่านั้น

หญิงสาวยกไว้นั้นมาจิบอีกครั้ง ประตูห้องพังกเปิดออก กะเทยร่าง
ท้วมหน้าตาจิ้มลิ้ม ยิ้มหวานมาแต่ไกล

“ฉันนี่กว่าจะกลับตึก เธอเข้าโรงแรมมานานหรือยัง” สายป่าน
หมายถึงการที่เธอเห็นเพื่อนนางแบบอยู่ในห้อง แทนที่จะไปนัดพบกับ
อินทร์

“นานแล้ว...เธอหอบของอะไรมาเยอะเยอะ” กลินท์ถามถึงข้าวของ
ที่เพื่อนถือมาพะรุงพะรัง

“ก็ชุดที่เธอต้องใส่วันพรุ่งนี้ไง เจ้ต๊อให้ลองเอามาพิตติงก่อน”
สายป่านแกะถุงกระดาษเพื่อให้เพื่อนนางแบบได้ลองสวมก่อนใส่จริง

“ไซส์ฉันมาตรฐานนางแบบอยู่แล้ว ไม่ต้องลองหรอก”

“กันไว้ก่อนก็ดีกลินท์ ดีกว่ามาแก้ทีหลัง”

กลินท์ถอนหายใจ ก่อนจะดื่มไวน์แล้วเดินไปที่กลางห้อง

สายป่านหยิบผ้าแถบสีขาวมาพันเป็นเกาะอก ใช้เวลานานพอควร
กว่าจะจัดหน้าอกหน้าใจของเธอให้อยู่ตัว ผ้าชิ้นใหม่ติดต่อเอวลายขวาง
สีแดงเลือดนกถูกกางออกและสวม หุ่นสะอิดสะเอ้งของกลินท์เข้าได้ดีกับ
ชุดล้านนา

“พื้ต้อมองไม่ผิดจริงๆ เธอสวมชุดเหนือแล้วดูสง่า” สายป่าน
ชมเปาะ แล้วหยิบผ้าสีแดงสดมาห่มเป็นสไบให้

กลินท์ปรายตามองตัวเองในกระจก เธอเสยผมและมองเงาสะท้อน
ของตัวเอง ผิวเนียนสวยช่วยขับให้ชุดไทยล้านนาสีแดงสวยงามยิ่งขึ้น

สายป่านเดินอ้อมไปด้านหลัง ดึงแขนให้เธอนั่งลงที่เก้าอี้กลางห้อง
แล้วรวบผมเธอขึ้นมาเกล้าไว้อย่างหยาบๆ

“สวยที่สุดเลยเพื่อนฉัน รับรองพรุ่งนี้ใครเห็น ต้องนึกว่าเธอเป็น
นางสาวเชียงใหม่แน่” สายป่านเอ่ย

“ฉันสวยกว่าแม่นางงามพวกนั้นอีก” เธอเถียง ทำเอาเพื่อนกะเทย

ยิ้มไม่หุบ

เมื่อลองชุดจนพอใจ สายป่านจึงขอตัวไปอาบน้ำอาบท่า

กลิ่นที่ยังไม่ถอดชุดสวย เธอส่องกระจกอีกครั้ง ลองเดินไปรอบๆ ห้อง เสียดยที่ไม่ได้ลองใส่เครื่องประดับ ไม่เช่นนั้นเธอคงดงามไม่ต่างจากเจ้าหญิงล้านนาในอดีตแน่ๆ

ชั่วพริบตา เธอสังเกตเห็นแสงอะไรบางอย่างสะท้อนมาจากด้านหลัง หญิงสาวตกใจและรีบหันไปมอง แต่ไม่พบสิ่งใด ทว่าสิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือเครื่องประดับที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

ปิ่นปักผมที่อินทรมอบให้เธอเมื่อกลางวัน...แสงไฟเมื่อครู่คงเป็นแสงไฟรอดจากข้างนอกที่สาดเข้ามาในห้อง เธอนึกได้ว่าชายหนุ่มมีน้ำใจอยากให้เธอสวยในวันรุ่งขึ้น จึงเดินเข้าไปหยิบปิ่นขึ้นมาดูใกล้ๆ เครื่องประดับนี้งดงามกว่าที่ได้เห็นตอนกลางวัน

‘ของเก่าเชียวนะกลิ่นท์ สมัยรัชกาลที่ห้าน่าจะได้’

อินทรมอบเธอไว้เช่นนั้น หญิงสาวไม่สนใจว่ามันมีราคาเท่าใด ค่าของบางอย่างมันอยู่ที่คนให้ต่างหาก...

ความคิดนั้นทำให้เกิดรอยยิ้ม ก่อนจะเดินปรี่ไปที่หน้ากระจก บรรจงปักปิ่นงามที่มวยผมตัวเอง

“แบบนี้หรือเปล่านะ” เธอพึมพำ เอียงหน้าซ้ายขวา ไม่แน่ใจว่าปักมันได้ถูกต้องหรือไม่

กลิ่นที่มัวแต่สนใจภาพในกระจก รู้ตัวอีกทีเธอก็ต้องตกใจเมื่อมีลมแรงพัดเข้ามาทางระเบียง ทำให้มันสะบัด ข้าวของอย่างกระดาดที่วางอยู่ในห้องปลิวว่อน หญิงสาวตกใจรีบเดินออกไปนอกระเบียงเพื่อปิดประตูกระจก

“สายป่าน มีพายุมาด้วยละ” เธอตะโกนบอกเพื่อนในห้องน้ำ แต่เมื่อเดินมาที่ระเบียง ทิวทัศน์ด้านล่างก็ทำให้เธอประหลาดใจ เมื่อทั้งเมืองเชียงใหม่มยามนี้มืดสนิท

ไฟดับทั้งเมืองหรือ...เธอคิด พายุเมื่อครู่พัดมาเพียงรอบเดียว เธอยังไม่ได้ยินเสียงฝนฟ้ากระหน่ำด้วยซ้ำ ไม่น่าถึงขั้นที่จะทำให้ไฟดับทั้งเมืองได้ กลิ่นที่เหม็นหน้ามอดูท้องฟ้า ดวงจันทร์อับแสงเพราะเป็นคืนเดือนดับ แต่ท้องฟ้าก็พร่างไปด้วยดาว ไร้เงาเมฆฝน

มองไปเบื้องล่างอีกครั้ง หัวใจก็ต้องสั่นระทึกกับสิ่งที่เห็น ประตูท่าแพไม่มีสปอตไลต์ ไร่รถยนต์ที่เคยแล่นพลุกพล่าน เธอไม่เห็นใครอยู่ตรงนั้นแม้แต่คนเดียว มีเพียงคบไฟวางเป็นแนวยาวรอบกำแพง ส่วนประตูและก้อนอิฐที่กำแพงนั้นก็ช่างต่างจากที่เคยเห็น

กลิ่นที่ไม่เข้าใจภาพที่เธอเห็น รีบถอยฉากเข้าไปในห้องด้วยความตกใจ แล้วสะดุดขาเก้าอี้ล้มลง

“ว้าย!”

เสียงร้องดังลั่นทำให้สายป่านที่อยู่ในห้องน้ำรีบออกมาดู

“กลิ่น! เป็นอะไรหรือเปล่า” สายป่านซึ่งอาบน้ำเสร็จพอดีรีบเข้ามาประคอง

“ป่าน เธอออกไปดูข้างนอกสิ ไฟดับทั้งเมืองเชียงใหม่เลย น่ากลัวมาก” กลิ่นที่เอะเสียดสั่น

สายป่านทำหน้างัวแล้วรีบเดินไปนอกกระเบื้องอย่างระมัดระวัง เรื่องแบบนี้สาวข้ามเพศอย่างเธอก็กลัวไม่น้อย

ผู้จัดการส่วนตัวถอนหายใจแล้วเดินเข้ามาในห้อง เล่นปิดประตูกระจก

“น่ากลัวใช่ไหม” นางแบบสาวหันมาถาม

สายป่านกลอกตา แล้วพุงเพื่อนขึ้นมานั่งบนเตียง

“ไม่เห็นมีอะไร ข้างนอกยังเป็นเชียงใหม่ที่แสนศิวิไลซ์เหมือนเดิม เปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ แล้วรีบพักผ่อนเสีย พรุ่งนี้ต้องไปซ้อมเดินแต่เช้า”

“แต่ฉันเห็น...” นางแบบสาวยังพยายามอธิบาย

“ถ้าฉันดื่มไวน์ไปเกือบหมดขวดเหมือนเธอก็คงเห็นเหมือนกัน

แหละ” สายป่านพูดต่อคำพูดของเธอ แล้วบอกให้เธอถอดชุดลำนานาออก

กลิ่นที่ฉุ้งลงบนเตียง ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น เธอเสยผมและพบว่าผม เธอไม่ได้เกลาผมไว้เหมือนตอนแรก น่าจะหลุดตอนที่เธอสะดุดล้ม

...แล้วปิ่นปักผมล่ะหายไปไหน หญิงสาวนึกได้จึงรีบค้นหาทั่วห้อง เธอเอื้อมมือเห็นว่ามันกลิ้งไปอยู่ใต้โต๊ะเครื่องแป้ง กลิ่นที่หยาบมันฉุ้งมาวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง ก่อนจะล้มตัวลงนอน

“บางทีเธออาจจะพูดถูกนะสายป่าน...ฉันคงตาฝ้าเพราะฤทธิ์ไวน์เน่...” กลิ่นที่เอื่อย

กลิ่นที่หลับไหลไปนานพอสมควร สายลมพัดแรงปลุกให้รู้สึกตัว
หญิงสาวจำต้องหรีดตาเพราะลมพัดฝุ่นปลิวว่อนมาปะทะใบหน้านวล เธอแปลกใจอีกครั้งเมื่อที่นั่นหาใช่ในห้องพักโรงแรม

รอบกายช่างดูมืดมน รวเป็นยามค่ำที่ดวงอาทิตย์จากไปแล้วจะไม่กลับมาส่องแสงอีก เธอกำลังนั่งคุกคู้อยู่ในซอกเล็กๆ ด้านหลังเป็นกำแพงดิน รอบๆ เต็มไปด้วยต้นไม้หนาที่ที่ไทรเอนตามแรงลม บางครั้งมันเหมือนกับแขนของปีศาจที่กวัดแกว่งเข้ามาใกล้เธอ

หญิงสาวเหลียวมองบรรยากาศโดยรอบด้วยความหวาดกลัว เธอเริ่มขยับร่างกาย แต่ก็พบว่าทั้งมือและเท้าของเธอกำลังถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวน

...เธอถูกล่ามรากับนักโทษ มีหน้าข้าเสื้อผ้าที่สวมยังเย็นสไปกับผ้าชิ้นที่สกปรกมอมแมม หัวใจเธอเต้นแรง หญิงสาวพยายามสะบัดแขนขาให้หลุดจากโซ่ตรวนพลางตะโกนเรียกให้คนช่วย

“เจ้าน้อย...ช่วยข้าเจ้าด้วย...เจ้าน้อยช่วยด้วย” เสียงของตัวเองดังชัดเต็มสองหู แต่กลิ่นที่กลับไม่เข้าใจสิ่งที่ตัวเองกำลังตะโกน

เธอพูดภาษาเหนือ เจ้าน้อยคือใคร...ในสมองสับสนและตื่นตัวไปหมด เธอกำลังอยู่ในที่ที่ไม่รู้จัก แม้กระทั่งตัวเอง

ในความมืด มีเสียงนกฮูกดังก้องไปทั่ว บางครามีเสียงโหยหวนของ
ชะนีดังมาจากป่าไกลๆ

ป๊อก! ป๊อก! เสียงอะไรบางอย่างดังมาจากบนต้นไม้ กลิ่นที่แขวน
หน้าขึ้นมองอย่างหวาดหวั่น เธอเห็นเพียงเงาดำไต่ขึ้นไปบนต้นไม้อย่าง
รวดเร็ว หญิงสาวเผลอปากแน่น น้ำตาคลอด้วยความกลัว เธออยากออกไป
จากที่นี่ให้เร็วที่สุด

“เจ้าน้อยช่วยด้วย...” เธอตะโกนอีกครั้ง ก่อนที่ร่างของสตรีคนหนึ่ง
จะค่อยปรากฏขึ้นในความมืดตรงหน้า

เธอเกล้าผมมวยสูง ดวงตาเรียวเล็ก รูปร่างบาง สวมเสื้อแขน
กระบอกกับผ้าชีนลายขวาง แต่เมื่อได้เห็นหน้าชัด ผู้หญิงคนนี้ก็กลับดูมี
อำนาจอย่างประหลาดที่ทำให้เธอต้องนั่งเสียบ

ยิ่งเข้ามาใกล้ จึงเห็นว่าเธอจ้องมองกลิ่นท้ออย่างโกรธแค้น

“ช่วยด้วย...” กลิ่นท้อพยายามอ่อนนวลสตรีตรงหน้า แต่เธอกลับ
ส่ายยัม และยื่นมือมาซ้ำๆ ทว่าหาใช่เพื่อปลดเปลื้องพันธนาการที่ผูกมัด
กลิ่นท้อไว้ หญิงตัวเล็กกลับเอื้อมมือมาบีบคอเธอ

กลิ่นท้อพยายามขัดขึ้น แต่เหมือนเธอจะไม่มีแรง...หญิงสาวรู้สึกแน่น
อึดอัด และหายใจลำบาก น้ำตาไหลริน เธอทำได้เพียงมองหน้าผู้อำนาจ
อีกครั้ง

หน้าตาจุดด้นนั้นแปรเปลี่ยนสภาพเป็นแห่งกรัง ไม่ต่างจากซากศพ
ที่น่ากลัว

“กรี๊ด!...”

“กลิ่นท้อ เป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงนั้นแทรกเข้ามาในหู พร้อมกับ
แสงไฟที่แยงเข้าตาจนเธอรู้สึกตัว

“กลิ่นท้อ รู้สึกตัวหรือยัง”

ภาพของเพื่อนสาวเริ่มชัดเจน สายป่านตบหน้าเธอเบาๆ ให้รู้สึกตัว

“ปาน” กลิ่นท้อเผลอกระเเทยร่างท่วมด้วยความกลัว ดวงตายังเต็ม

ไปด้วยน้ำตา

“ใจเย็นๆ” สายป่านลูบหลังเพื่อนเบาๆ

“ฉันฝันร้ายป่าน ฉันฝันว่าผีจะมาฆ่าฉัน”

“ผีเหรอ” เพื่อนสาวหน้าตื่น หันมองโดยรอบอย่างตระหนก “เธอคงเพี้ยนมากกว่ากลินท์ และคงเป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ตอนหัวค่ำด้วยแค่นั้น มันไม่ใช่ความจริงหรอก”

“แต่มันชัดเจนมากเลยนะ ทั้งภาพและเสียง มันชัดมาก” นางแบบเล่าด้วยเสียงสั่นเครือ

กว่าจะปลอบให้นางแบบสาวสงบและล้มตัวลงนอนได้ นาฬิกาก็บอกเวลาตีสามแล้ว สายป่านนอนไม่หลับ ครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับเพื่อนสาว ไม่น่าเชื่อว่าคนอย่างกลินท์จะกลายเป็นคนขวัญอ่อนได้ จะว่าไปตั้งแต่คบกันมา หญิงสาวไม่เคยแสดงความอ่อนแอให้เธอเห็นสักครั้ง กลินท์เป็นคนเข้มแข็ง แต่มาวันนี้กลับร้องไห้ฟูมฟายเพราะฝันร้าย

ตอนหัวค่านั้นก็อีก ที่กลินท์ไว้วางใจว่าเสียงใหม่ไผ่ดับและร้างผู้คน ต้องเกิดเรื่องผิดปกติดกับเพื่อนนางแบบคนนี้แน่ๆ

“ฉันว่าตั้งแต่มาถึงเสียงใหม่ เธอดูแปลกไปเยอะนะกลินท์” สายป่านพลิกตัวมาถามเพื่อนที่นอนเตียงข้างๆ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันป่าน ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ฉันตาฟาด ฝันร้ายต่างๆ ที่มาเสียงใหม่ได้แค่วันเดียว”

“หรือว่าเธอจะโดนของเข้าแล้ว ไม่เอาแล้ว ฉันไม่ค่อยเรื่องนี้แล้ว รีบๆ นอนเถอะ” สายป่านหัวหด ดึงผ้าห่มมาคลุมโปง ไม่อยากจินตนาการต่อในเวลาดึกสงัด

กลินท์ถอนหายใจ ยังเชื่อลึกๆ ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นน่าจะเกิดจากความไม่พร้อมของร่างกาย หาใช่เพราะสิ่งที่พิษฐานไม่ได้อย่างที่เพื่อนบอก ที่สำคัญเธอควรจดดื่มไวน์ยี่ห้อนี้...

2

ยามสายของวันรุ่งขึ้น กลิ่นที่ร่วมซ้อมคิวกับทีมงาน รูปแบบงาน
ครั้งนี้จะจัดเป็นกึ่งการแสดง นางแบบสาวรับหน้าที่ถือพานดอกไม้ นั่งบน
เสลี่ยงเป็นกุลสตรีผู้สูงศักดิ์แห่งล้านนา เพื่อนำพานดอกไม้ไปบูชาพ่อขุน-
เม็งราย ปฐมกษัตริย์ผู้สร้างเมืองเชียงใหม่

ขบวนแห่จะมีคนตีกลองและนางรำอยู่ด้านหน้า เคลื่อนจากอีกฟาก
ถนนผ่านเข้าประตูท่าแพ ก่อนจะหยุดให้เธอลงจากเสลี่ยง เดินผ่านกลาง
ขุ้มงานขึ้นโตกเพื่อนำพานไปไหว้หน้าจอโพรเจกเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีภาพ
อนุสาวรีย์สามกษัตริย์บนเวที

เมื่อเข้าใจทุกอย่างจึงได้เวลาแต่งหน้าทำผม

“เจ้าน้อยช่วยด้วยจ้ะน้าเธอ” สายป่านทวนคำ หลังจากได้ฟัง
เรื่องราวในความฝันเวอร์ชันเต็มจากเพื่อนสาว

“ใช่ ฉันพูดภาษาเหนือด้วย” กลิ่นที่ที่กำลังนั่งให้ช่างแต่งหน้าปิด
แก้มอยู่ยืนยัน “ฉันเคยอยู่เชียงใหม่ก็จริง แต่พูดเหนือได้ที่ไหนกัน แล้ว
ไฉ่คำว่าเจ้าน้อย...เขาเอาไฉ่เรียกใครเธอ”

“เห็นในละครทางเหนือ เจ้าน้อยเหมือนจะเป็นคนที่มียศถา-
บรรดาศักดิ์แบบผู้ครองเมืองอะไรแบบนี้แหละ” กะเทยร่างท้วมหันมา
อธิบายเท่าที่ตัวเองรู้

“ถ้าเป็นของภาคกลาง ‘เจ้า’ ก็คงมีตำแหน่งประมาณลูกกษัตริย์ หม่อมราชวงศ์ ไปจนถึงหม่อมหลวงนี่แหละค่ะ ส่วนกษัตริย์ทางล้านนา เราก็จะเรียกกันว่า ‘เจ้าหลวง’ ” ช่างแต่งหน้าที่นั่งฟังอยู่ด้วยร่วมอธิบาย

“เจ้านายน่าจะใช้เรียกผู้ชาย โดยเฉพาะคนที่เคยบวชเรียนมาก่อน คนเหนือจะเรียก ‘น้อย’ นำหน้าเหมือนคำว่า ‘ทิด’ ส่วนผู้หญิงน่าจะเรียกว่าเจ้านางมากกว่า แล้วในผืนคุณกลินท์กำลังเรียกหาใครล่ะคะ ขอโทษนะค่ะที่อยากรู้ด้วยคน” ข้าวหนึ่ง หนูมุดdingยืมหวานก่อนวางแปรงปิดแก้มลง รอฟังคำตอบจากนางแบบสาว

“ไม่รู้เหมือนกัน...ตอนนั้นฉันรู้สึกว่าเขาเป็นคนเดียวที่จะช่วยฉันได้” กลินท์พยายามนึกถึงความฝันเมื่อคืน

“เฮ้อ...หรือจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรมาตามจองล้างจองผลาญคะ ไม่นั่นะคะ บางทีเราอาจจะไปทำอะไรให้ใครคนอื่นโกรธโดยไม่รู้ตัวก็ได้ คุณกลินท์ก็ไม่ใช่คนดีอะไรมากมายเสียหน่อย”

“อ้าว อีข้าวหนึ่ง มาหลอกดำเพื่อนฉันหรืออะ เดี่ยวฉันก็ตบตักกำแพงเมืองเสียหรอก” สายป่านเจือมือ กะเทยร่างผอมรีบหลบ

“หนูไม่ได้ตั้งใจนะ หนูก็พูดตามเนื้อผ้า ยิ่งช่วงนี้ใกล้ปีใหม่ ดวงเมืองแรง อาจจะส่งผลต่อดวงคุณกลินท์ได้ ขอโทษนะค่ะคุณกลินท์” ข้าวหนึ่งหันมาตีหน้าเศร้า นางแบบสาวพยักหน้าเป็นเชิงไม่ถือสา เรื่องที่ช่างแต่งหน้าหลุดปากมาก็เป็นความจริงอยู่แล้ว เธอไม่ใช่ผู้หญิงใส่ชื่อเสียหน่อย

“จริงสิ วันนี้ถือเป็นวันสร้างเมืองเชียงใหม่ด้วยนะ สิบสองเมษายน หนูจำได้เมื่อครั้งไปอ่านศิลาจารึกที่วัดเชียงมั่น เจ้านายฝ่ายเหนือหลายท่านที่เดียวที่คงจะไปทำบุญกันวันนี้” ข้าวหนึ่งยังจ้องไม่หยุด “ส่วนพรุ่งนี้วันที่สิบสามเมษายนก็เป็นวันสังขารล่อง คนล้านนาถือว่าเป็นวันย้ายราศีเข้าสู่ปีใหม่ด้วยนะค่ะ” ช่างแต่งหน้าเจ้าถิ่นยังพูดเจื้อยแจ้วตามประสาคนชอบคุย

“ว้าย!” สายป่านทำตาโต ใช้มือลูบแขนตัวเอง “ชนลูกเลย หรือว่า เธอจะมีดวงจิต ผูกพันกับเมืองเชียงใหม่ออยู่ เธออาจจะเป็นเจ้าหญิงเมืองอื่น แล้วเคยต้องมาถวายตัวกับเจ้าเมืองเชียงใหม่อีกได้นะ”

“เพราะฉะนั้นชาตินี้ฉันถึงได้เป็นเมียน้อยคนอื่นหรือ เธอดูแลคร หลังข่าวมากไปหรือเปล่ายะ” กลิ่นทูปุดประชิดจนข้าวหนึ่งหวัระะ

“ฉันไม่ค่อยเชื่อเรื่องอย่างนี้หรอก ตราบใดที่มันยืนยันด้วยเหตุผล ไม่ได้ ผันก็คือผัน ภาพที่เห็นก็เพราะฤทธิ์โขน แม้มันจะทำให้ฉันกลัวบ้างก็ตาม” นางแบบสาวลุกขึ้นแล้วเดินออกไป ทิ้งให้สายป่านกับข้าวหนึ่งหันมาสบตากัน

“ความจริงถ้าอยากสบายใจก็ควรไปวัดไปวานะเจ้ เราไม่รู้ว่าอดีตชาติคุณกลิ่นเธอไปทำกรรมอะไรไว้บ้าง เจ้ากรรมนายเวรอาจกำลังรอสะสางแค้นอยู่ก็เป็นได้” ช่างแต่งหน้าเจ้าถิ่นเตือน

“ฉันก็คิดแบบนั้น แต่ดูเพื่อนฉันสิ เธอพึ่งใครที่ไหน” สายป่านมองตามหลังเพื่อน...กลิ่นทูป เตชะวิวัฒน์ สาวมั่นใจสูง ทะระนงตนเป็นที่หนึ่ง ไม่เคยศรัทธา นับถือใคร ที่ผ่านมากลิ่นทูปเชื่อแต่ตัวเองเท่านั้น...

นางแบบสาวแต่งหน้าทำผม สวมชุดล้านนาเต็มยศ ผ้าสีแดงเข้ม
ช่วยให้ดูโดดเด่นในยามค่ำคืน กลิ่นทูปสุดลมหายใจลึก พยายามทำให้ให้สบาย ได้นุ่งเกะอกห่มสไบใส่ผ้าขึ้นอีกครั้ง จิตใจเธอกลับเริ่มสั่นไหว อารมณ์เหมือนเมื่อคืนกลับมาอีกครั้ง หญิงสาวพยายามตั้งสติ คิดว่าอย่างน้อยวันนี้เธอก็ยังไม่ได้จับโขนสักหยด คงไม่มีอะไรผิดพลาด

เสียงโศกเศร้าที่มีมือถือในกระเป๋าราคาแพงดังขึ้น หญิงสาวรีบค้นและหยิบมันออกมาพาลงยืม ต้นสายที่โศก. เข้ามาคือพ่อเลี้ยงหนุ่ม กลิ่นทูปเดินออกจากกลุ่มคนเพื่อจะได้คุยกับเขาอย่างสะดวก

“ว่าโงะอินทร์ อยู่ไหนแล้ว” เธอยิ้มอย่างดีใจ...เขาต้องมาร่วมงานขันโตกคืนนี้แน่

“ผมขอโทษด้วยนะกลินท์ ผมคงไปร่วมงานไม่ได้แล้ว...” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีเท่าไร กลินท์นิ่งไปครู่ใหญ่ ความโกรธและความน้อยใจตาโถมจนเธอหมดความอดทน

“เมื่อยคุณไม่ให้มาเลยสิ ทำไม กลัวว่าฉันจะแย่งสามีกลางงานเลยหรือ ไ้...นี่กว่าจะแน่ พอฉันมาเยือนถึงถิ่นก็ไม่กล้าออกมา ที่กับนักข่าวนี่ฟ้องเหลือเกินว่าตัวเองน่าสงสาร...” หญิงสาวเย้ยหยัน พาลไปถึงคนที่บ้านของพ่อเลี้ยงหนุ่ม ที่ผ่านมาเธอไม่ได้วุ่นวายกับใครมาก มีแต่ภรรยาของเขาเท่านั้นที่คอยให้ข่าวเสียยเรื่องเธอตลอด ครอบครัวของอินทร์อยู่ที่เชียงใหม่ ส่วนเธอทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่ข่าวคราวเรื่องเธอกับเขาถูกโพทะนาไม่ขาดสาย จะเป็นใคร ถ้าไม่ใช่นางเมียหลวงซี่ฟ็อง

“กลินท์...ถ้าผมไป ปติมาก็ต้องไป ผมไม่อยากให้มันเป็นเรื่องใหญ่ ไม่อยากให้คุณต้องลำบาก”

‘ปติมา’ อย่างนั้นหรือ...หญิงสาวเจ็บหัวใจทุกครั้งที่ได้ยินชื่อนี้ มันเป็นเรื่องของผู้หญิงที่ได้ครอบครองเขามากกว่าเธอ

“ก็มาเลยสิ ฉันไม่ลำบากเลย ดีเสียอีก จะได้รู้ว่าใครสวยกว่าใคร แล้วจะบอกให้รู้ไ้วันะ คนอื่นเขาไม่ได้อยากดูฉันเดินแบบบ้างอะไรนี่หรือ เขาอยากเห็นการพกัันระหว่างฉันกับเมียคุณมากกว่า” นางแบบสาวเอยตามความจริง...เดินแบบนั้นมีเกียรติหรือ น่าชื่น...นักข่าวต่างมารอเก็บข่าวมือที่สามของเธอทั้งนั้น

“คุณโมโหอีกแล้วนะ ใจเย็นๆ สิ ใ้รู้ว่าเราจะไม่ได้เจอกันอีก” ชายหนุ่มพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ เพราะรู้ว่าหญิงสาวเป็นคนอารมณ์ร้อน

“แต่ฉันอยากเจอคุณที่เชียงใหม่ ไม่ได้หรือไ้” กลินท์กระแทกเสียงการที่เธอมาถึงที่นี่ก็เพราะอยากมาดูบคมภรรยาของอินทร์อยู่ไม่น้อย เสียตายกลับไม่เป็นอย่างหวัง ความจริงหากได้เจอกันคืนนี้ เธออยากจรรู้เหมือนกันว่าปติมาจะทนได้ไหม ถ้าหากได้เห็นแววตาชื่นชมเธอของสามีตัวเอง กลินท์เชื่อมาตลอดว่าอินทร์ก็รักเธอไม่น้อยกว่าใคร ส่วนปติมา

พยายามสร้างภาพว่าตัวเองน่าสงสาร แต่ในความเป็นจริงก็ร้ายกาจไม่น้อย

“แล้วค่อยคุยกันนะ ยังไงผมจะโทร. ไปหาคุณอีกที” อินทร์วางหูไป แต่ไฟอารมณ์ของหญิงสาวยังไม่ดับ เธอถอนหายใจแรง และอยากจะทำกริธร้องออกมาดังๆ

ตะวันลับเหลี่ยมดอยไปแล้ว กลิ่นที่ยังยืนอยู่ที่เดิม เธอทอดอกครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น จ้องมองคูเมืองยามค่ำที่สะท้อนเงากำแพงเมืองซึ่งเกิดจากการสาดส่องของสปอตไลต์

แซะ! เสียงอะไรบางอย่างดังมาจากเงามืดใต้ต้นไม้ ทำให้เธอหันขวับไปมอง

“ใครนะ” เธอถามด้วยเสียงอันดัง ถ้าเดาไม่ผิด นั่นคือเสียงกล้องถ่ายรูป นักข่าวที่ไหนแอบมาถ่ายรูปเธออีกแล้วละสิ

“ออกมาเดี๋ยวนั้นะ เสียมารยาท ถ้าไม่ออกมา ฉันขี้อยู่จริงๆ ด้วย” กลิ่นที่ก่อกวนก่อนหน้าที่อยู่ใกล้ตัว หมายถึงจะขว้างไปที่เงามืดใต้ต้นไม้

“เดี๋ยวก่อนสิ หยุดก่อน...ใจคอคุณจะทำร้ายคนแปลกหน้าได้ลงคอเลยหรือ” เจ้าของเงาดำโผล่ออกมาจากหลังต้นไม้ เขาเป็นหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อแขนยาวแบบล้านนาสีเงินเลื่อม กับใจกระเบนสีน้ำเงินเข้ม ชายหนุ่มยิ้มกว้าง แต่หญิงสาวยังคงจ้องหน้าเขาอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไร

คนแปลกหน้าที่ไหน ผู้ชายคนนี้พบกันบ่อย ลับฝีปากกันทุกครั้งเมื่อมีงานอีเวนต์หรือเดินแบบ

“เบนจามิน” เธอเอ่ยชื่อเขาแล้วถอนหายใจ เขาก็คงมาร่วมงานเดินแบบในคืนนี้ด้วย

“ดูคุณมองหน้าผมยังกับคนเห็นความน่าเบื่อ ผมไปทำอะไรให้คุณเกลียดชังขนาดนั้นหรือกลิ่น” หนุ่มลูกครึ่งเอ่ยถามเมื่อเห็นเธอยังทำหน้าอ

“แล้วคุณมีสิทธิ์อะไรมาถ่ายรูปฉันไม่ทราบ คุณฝรั่งขึ้นก”

“แรง...ผมไม่ใช่ฝรั่งแล้วนะ ผมอยู่เมืองไทยมานาน และพูดไทยชัดกว่าคุณอีก” เขาเถียง...น่าจะจริง ‘เบนจามิน’ แม้ชื่อจะเป็นฝรั่ง แต่เขาเป็นลูกครึ่งที่ครอบครัวมาพำนักเมืองไทยตั้งนานแล้ว กลืนรู้เพียงว่าแม่เขามีเชื้อสายจีน ส่วนพ่อเหมือนจะเคยเป็นแพทย์จากอเมริกา แล้วย้ายมาอยู่เมืองไทยตั้งแต่เขายังเด็ก จึงไม่แปลกที่แม้รูปร่างจะใหญ่แบบชาวตะวันตก แต่ใบหน้ากลับมีส่วนผสมของคนเอเชียอยู่ไม่น้อย

“เหวออะ งั้นก็โอ้ฝรั่งหน้าดี” กลืนที่ยังด่าเขาแบบไม่เกรงใจ

“แน่นอนสิ ใครๆ ก็บอกว่าผมเหมือน เคอานู รีฟส์ ตอนหนุ่ม” ชายหนุ่มยังคงทำหน้ายียวนและเข้ามาใกล้เธอ เป็นเรื่องปกติของทั้งสอง หากเจอกันเมื่อไร มักมีเรื่องให้ทะเลาะกันเป็นประจำ แต่ทั้งกลืนและเบนจามินก็ไม่คิดจะถือสาหาความกัน เพราะทั้งคู่ต่างอยู่วงการนายแบบนางแบบด้วยกันมานาน จึงไม่มีประโยชน์ที่จะมาโกรธและทำเหมือนไม่รู้จักกัน

“ผมก็แค่...ถ่ายรูปเมืองเชียงใหม่ยามค่ำ และบังเอิญไปเจอสาวเชียงใหม่กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ข้างกำแพงเมือง” เขาเอ่ยพร้อมกับโชว์ภาพที่หน้าจอกล้องดิจิทัลให้เธอดู กลืนที่ขำเลียงดูภาพนั้น เห็นภาพตัวเองในชุดล้านนากำลังยืนเหม่อ เธออมยิ้มสบตากับชายหนุ่ม เขาถ่ายรูปออกมาได้ไม่เลว

“สวยดีนี่ ไม่ยกักรู้ว่าคุณชอบถ่ายรูป” กลืนที่ยกไหล่ถาม

“ก็มีบ้าง แต่วันนี้ต้องถ่ายเยอะหน่อย เพราะผมชอบเชียงใหม่เป็นพิเศษ ผมว่ามันเป็นเมืองที่ชิลดี คุณดูกำแพงเมือง คูเมืองเหล่านี้สิ ไม่น่าเชื่อว่ามันจะอยู่มานานตั้งเจ็ดร้อยกว่าปีแล้วนะ”

“จะเก๋อะไรขนาดนั้น มันก็ต้องปรับปรุงซ่อมแซมบ้างสิ” เธอยังพยายามเถียง

“แต่มันก็ทำให้เราได้เห็นความรุ่งเรืองในอดีตนะ ผมชอบเมืองเก่าแบบนี้จัง” เขาเอ่ยก่อนจะยกกล้องขึ้นมาลั่นชัตเตอร์ไปเรื่อยตามที่ใจ

ต้องการ

“จริงด้วย...ฉันจำได้ว่าคุณเป็นลูกครึ่งที่ชอบอะไรที่เป็นของเก่า ชอบของโบราณ เพราะฉะนั้นเวลามีภรรยา ก็ควรเป็นของเก่า ของมีอายุนะ” กลินท์หัวเราะคิกคัก ดีใจที่ได้เย้ยหยันเขา

“คุณก็ชอบของเก่าไม่ใช่เหรอ โดยเฉพาะพ่อค้าของเก่า ยังไม่พอยังมีเจ้าของอีก”

“นี่นายเบน...” คำย่อนของชายหนุ่มทำเอาเธอหน้าชา

“คุณแอบฟังฉันคุยโทรศัพท์หรือเปล่า” เธอถามเขาอย่างเอาเรื่อง

“เปล่า...” เขาปฏิเสธเสียงสูง และเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

“อิตาบ้า นิสัยไม่ดี เสียมารยาท” เธอตอบหลังเขา เบนจามินรีบวิ่ง

หลบ

“ว่าแต่คนอื่นไม่ดี ตัวเองก็รู้อยู่เต็มอกกว่าทำไม่ดีก็ยังทำต่อไป ไม่สนใครทั้งนั้น” เขายังกวนเธอไม่เลิก

กลินท์ส่ายหัวให้คำพูดของเขา นี่มันเกิดอะไรขึ้น นอกจากอินทรีไม่สามารถมางานคืนนี้ได้ เธอยังต้องมาเจอลูกครึ่งปากมากอย่างเบนจามินที่คอยกระแนะกระแหนเธออีกอย่างนั้นหรือ หมอนี่คอยกวนประสาท และพยายามจะสอนให้เธอเป็นคนดีเสมอ ทำยังกับตัวเองเป็นพ่อพระ...

แต่จะเถียงก็คงไม่ได้ เพราะสิ่งที่ชายหนุ่มพูดเป็นความจริงทุกอย่าง และเขาเองก็ดูท่าจะไม่ชอบเรื่องแบบนี้พอสมควร เบนจามินเป็นคนเดียวที่ต่อว่าเธอโดยไม่เกรงใจใคร เขาเป็นลูกครึ่งที่ชอบศึกษาเกี่ยวกับธรรมเนียม ขาววัดขาววาปปฏิบัติธรรม แถมยังประพฤติตัวได้เป็นที่ชื่นชมของสังคมหนุ่มลูกครึ่งเป็นคนดี แต่ผู้หญิงไทยคนนี้น่าจะเลวในสายตาทุกคนแน่ๆ กลินท์นี่ก็ในใจ

“เรื่องส่วนตัวคนอื่น ไม่ต้องมาสู้อ” หญิงสาวมองชายหนุ่มที่ยังเดินวนรอบตัวเธออย่างตำหนิ พลันสายตาก็เลื้อยไปเห็นอะไรบางอย่างที่หลังกำแพงเมืองผ่านรูกำแพงที่เธอยืนอยู่ใกล้ๆ

หญิงสาวเห็นแสงไฟจากคบไฟซึ่งวางเรียงรายอยู่...ภาพหลังกำแพง
ช่างดูแตกต่างจากอีกฝั่งเหลือเกิน

“มีอะไรหรือคุณ” เบนจามินถาม เมื่อเห็นว่าหญิงสาวกำลังตื่น
ตระหนกกับอะไรบางอย่างที่อยู่ด้านหลังเขา ชายหนุ่มรีบหันมองตาม แต่
ก็ไม่พบความผิดปกติใด

“กลินท์เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาเรียกเธอซ้ำๆ อยู่สองสามครั้ง แต่
หญิงสาวก็ไม่ได้ยินจนต้องเข้าไปเขย่าตัวเธอแรงๆ กลินท์สะดุ้งโหยง ภาพ
ที่เห็นหายไป กลายเป็นกำแพงเมืองที่มีความวุ่นวายเหมือนเช่นเคย

“คุณเหม่ออะไร เห็นผีหรือ” เขาถาม

“บ้า ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องผี ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่เห็นท้องฟ้าแล้ว
คิดว่าสวยดี” กลินท์จำเป็นต้องปด หากบอกเรื่องนี้กับใครก็คงไม่มีใครเชื่อ
อีกแล้วหรือนี่...เธอตาฝาด เห็นภาพประหลาดหลังกำแพงเมือง
อีกแล้ว

“แต่ผมเห็นคุณทำหน้าเหมือนเห็นผีนะ นึกว่าโดนของเข้าให้แล้ว”
หนุ่มลูกครึ่งยังสงสัยพฤติกรรมของเธอ

“คุณเป็นฝรั่งเศสอะไร ดันเชื่อเรื่องพวกนี้”

“ก็เชื่อว่าจะมีมกาย แต่ก็ไม่บลบหลู่หรอก ผมอยู่เมืองไทย ให้พระเจ้าได้
ในขณะที่ยังแขวนไม้กางเขนอยู่เลย” ชายหนุ่มไซรัสร้อยไม้กางเขนที่คอ
เขาภูมิใจในทุกคำสอนของศาสนาที่พ่อกับแม่เขานับถือ

“ใส่สร้อยเส้นนั้นเดินไซวคีนี่ด้วยสิ มันช่างเข้ากับชุดที่คุณใส่ดี
พิลึก” กลินท์กล่าวประชด ก่อนจะเดินออกมา พร้อมกับคิดทบทวนเรื่อง
ภาพที่เพิ่งเห็น

ภาพความมืดของเมืองเซียงใหม่คืออะไร ทั้งๆ ที่วันนี้เธอก็ร่างกาย
สมบูรณ์ ไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์ เช่นนั้นเธอจะตาฝาดได้อย่างไร

...ทำไมจึง... ไวกลินท์ เรื่องที่เกิดขึ้นต้องมีเหตุผล กลับไปกรุงเทพฯ
เธอไปพบแพทย์เสียหน่อยดีกว่า

“ไปไหนมากลื่นรีวเข้า งานจะเริ่มแล้วนะ” สายป่านรีบดึงแขนหญิงสาวมาหนึ่งที่เก้าอี้ ตรวจดูเครื่องสำอางบนใบหน้า และเช็คความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย

“ไปทำอะไรมาเนี่ย หน้าซีด เหงื่อออกเต็มเลย” กะเทยร่างท้วมบ่นเพิ่มท่า ก่อนจะก้มมือเรียกข้าวหนึ่งมาเติมเครื่องสำอางอีกครั้ง กลิ่นที่ไล่โทรศัพท์ลงในกระเป๋า พลันมือก็สะดุดกับอะไรบางอย่าง

ปิ่นทองสะท้อนแสงไฟทันทีเมื่อเธอหยิบมันขึ้นมา กลิ่นที่จ้องมองมันอยู่นานราวกับต้องมนตร์สะกด ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วหัวใจยามเมื่อได้มองมันใกล้ๆ

“สวยจังเลยคุณกลิ่น ปิ่นทองแบบล้านนาเลยนะคะเนี่ย ไปเอามาจากไหนคะ” ข้าวหนึ่งชื่นชมเครื่องประดับในมือเธอ

“เปล่าหรอก...อันนี้มันเป็นของฉันเอง”

“จริงหรอคะ สวยมากๆ สวยกว่าที่มีในร้านของหนูอีก ขอหนูดูหน่อยได้ไหม” กะเทยร่างบางทำสีหน้าอ้อนวอน เพราะเธอเองก็เปิดร้านเช่าชุดไทย แต่ยังไม่เห็นปิ่นอันไหนสวยเท่าอันที่นางแบบสาวถืออยู่ กลิ่นที่ยื่นมันให้เธอดู ข้าวหนึ่งรับมาดูใกล้ๆ

“ของเก่าหรือเปล่าคะเนี่ย หนูว่ามันดูประณีตมากเชียว น่าจะเป็นทองคำแท้ด้วยนะ” ช่างแต่งหน้ายังไม่เลิกสงสัย

“คงจั้นมั้ง” กลิ่นที่ตอบผ่านๆ เธอไม่ค่อยรู้เรื่องเครื่องประดับหรือของเก่าพวกนี้เท่าไร

“กลิ่นที่ได้เวลาแล้ว เจตื่อให้มาตามไปนั่งเสถียงได้แล้ว” สายป่านดึงแขนให้เธอลุกขึ้น

“เดี๋ยวคะ ยังไม่ได้ปักปิ่นอีกอันเลย” ข้าวหนึ่งหมายถึงปิ่นที่เธอยังถือไว้ แม้ผนางแบบสาวจะตกแต่งด้วยเครื่องประดับส่วนหนึ่งแล้ว แต่ช่างแต่งหน้าคิดว่า หากกลิ่นที่ปักปิ่นปักผมอีกอันลงไปจะดูเด่นขึ้น

“รีบหน่อยเถอะ งานจะเริ่มแล้ว”

เสียงกระตุ้นจากสายป่าน ทำให้ข้าวหนึ่งรีบปักปิ่นลงที่มวดยมกลินท์
เธอยังมีแก้มเอยียงซ้ายเอยียงขวาดูว่านางแบบสาวสวยหรือยัง

“งงดามที่สุดคะคุณกลินท์ เชิญขึ้นเสลี่ยงเลยเจ้า” ข้าวหนึ่งพุดส่ง
ท้าย ก่อนที่สายป่านจะรีบพาเธอมายังเสลี่ยงริมถนน กลินท์หัวใจเริ่มเต้น
แรงแข่งกับเสียงกลองสะบัดชัยที่เริ่มแสดงอยู่หน้าขบวน

ตัวเธอลั่นราวลูกนก อากาศด้านนอกร้อนระอุ แต่ร่างกายเธอกลับ
เย็นเฉียบ มีอะไรมาจากภายในใจ แต่ก็ไม่รู้จะเอือน้อยคำใดออกมา

“ทำให้เต็มที่นะกลินท์ ขบวนกลอง ขบวนช่างฟ้อนจะพาเธอข้าม
ถนน ผ่านประตูท่าแพ เมื่อไปถึงเดี๋ยวจะวางเสลี่ยง เธอก็ลงจากเสลี่ยง ถีอ
พานเดินผ่านขบวนนางรำขึ้นไปวางบนเวที” เจ็ดมือตะโกนเสียงดังเพื่อ
ทบทวนบทบาทของเธอและคนอื่นๆ

กลินท์พยักหน้า แต่กลับรู้สึกหายใจติดขัด รอบกายเต็มไปด้วยผู้คน
ที่มาชื่นชมความงามของนางแบบสาว แสงแฟลชจากกล้องของนักข่าว
รวมทั้งของนักท่องเที่ยวที่ผ่านไปมาสว่างวาบ

“เมื่อพร้อมแล้วก็ไปได้เลย” เจ็ดมือส่งสัญญาณผ่านโทรโข่ง ขบวน
กลองสะบัดชัยนำข้ามถนน เสียงกลองดังสะท้อนเข้าถึงหัวใจหญิงสาวบน
เสลี่ยง หัวใจเธอเต้นโครมครามราวกับมันจะหลุดออกมาเสียให้ได้ ช่าง
ฟ้อนที่ถือผางประทีปเริ่มร่ายรำตามจังหวะกลอง แต่แสงเทียนที่สวยงาม
กลับทำให้กลินท์รือร่น

...เป็นอะไรไป ทำไมเธอถึงไม่มีสมาธิเลย หญิงสาวถือพานดอกไม้
ด้วยมือข่มเหงื่อ หันไปมองรอบกายด้วยความตื่นกลัว จนสะดุดกับเบนจา-
มินที่ยืนอยู่หลังขบวน เขามองหน้าเธอแปลกๆ กลินท์พยายามรวบรวมสติ
หันกลับมานั่งตัวตรง จ้องมองประตูไม้ใหญ่ตรงหน้า ยิ่งเข้าไปใกล้ประตู เสียง
กลองกลับยิ่งดังขึ้น...ดังขึ้น จนเธอแทบทนไม่ไหว กลินท์หลับตาเพื่อตั้ง
สติ...

ทุกอย่างเงียบลง กลินท์รู้สึกว่าได้ผ่านประตูใหญ่นั้นแล้ว หญิงสาว

ลืมนดา รอบตัวเจียบงันไปหมด เสลียงถูกวางลงห่างจากหลังประตูไม่กี่ก้าว
หญิงสาวลงมาจากเสลียง แล้วต้องแปลกใจ เพราะรอบกายเธอไม่มีใคร
แม้แต่คนเดียว

...ทั้งขบวนเสลียง ช่างฟ้อน คนตีกลองสะบัดชัย งานขันโตกอัน
ยิ่งใหญ่

นางแบบสาวมองไปรอบตัวด้วยใจระทึก หันกลับไปด้านหลัง ประตู
ไม้ที่เคยคงคามเวลานี้ดูแปลกตา ไม่เหมือนกำแพงเมืองเชียงใหม่สักนิด
ที่สำคัญไม่มีแสงไฟประดับสักดวง มีเพียงแสงจากใต้ที่พอให้แสงสว่าง
มันเป็นภาพที่เธอเห็นเมื่อคืนไม่ใช่หรือ...

3

รอบตัวไม่เห็นสิ่งใดชัด เพราะความมืดของรัตติกาล ความกลัว
ค่อยคืบคลานเข้ามาในจิตใจ

“นี่เล่นอะไรหรือเปล่า หายไปไหนกันหมด” เธอตะโกนเสียงแข็ง ใช้ความโกรธข่มความกลัว เข้าใจว่าใครบางคนอาจแกล้งเธออยู่ หรือไม่ก็คงเป็นรายการโทรทัศน์ที่มักเชิญแขกรับเชิญมาแกล้ง โดยแอบซ่อนกล้องไว้ตามที่ลับ เธอไม่เคยตกปากรับคำไปออกรายการไหนนี้นะ...ถ้าหากสายป่านเธอไปรับงานหรือไปร่วมมือกับรายการแบบนั้น เธอจะวินเพื่อนสาวจนไม่ได้พูดได้เกิดเลยทีเดียวนะ

“ออกมาเดี๋ยวนั้นนะ ฉันไม่สนุกด้วยนะ เจ๊ตือ สายป่าน” เธอเรียกทุกคนอีกครั้ง แต่ก็ไร้ประโยชน์ เสียงตอบรับยังคงเป็นเสียงหิริดหึ่งอะไร

เสียงนกกกลางคืนร้องก้องไปทั่ว เสียงมันดังชัดเจนมามากจากยอดดอยใบไม้ใบหญ้ารอบกายไม่ไหวติง กลิ่นที่เดินไปข้างหน้า เท้าเปล่าเหยียบย่ำใบไม้แห้งเสียงดังกรอบแกรบ พยายามเพ่งมองแนวกำแพงเมืองที่ทอดยาวไปไกล ในใจหวังว่าจะได้เห็นกลุ่มคน หรืออะไรที่เป็นปกติเหมือนเดิม นางแบบสาวกอดอกแน่น เนื้อตัวลั่นสะท้าน เธอเดินตามคบไฟที่จุดเป็นแนวของถนน ไฟที่ขยับเคลื่อนไหวเมื่อต้องแรงลมเบาๆ ยังช่วยพอทำให้เธออุ่นใจ

เกิดอะไรขึ้น...คำถามเดิมวนเวียนอยู่เช่นนั้น เธอหลงทางได้อย่างไร
ในเมื่อเธอขึ้นเสียงและผ่านประตูเข้ามา หรือจะเป็นความฝัน...ก็ไม่น่าจะ
ใช่ เพราะลองหยิกแขนตัวเองก็ยังรู้สึกเจ็บ

เพื่อความสะดวกในการเคลื่อนไหว หญิงสาวดึงชายสไบที่ยาว
รุ่มร่ามมาหอบไว้ มองไปรอบๆ เผื่อจะมีตู้โทรศัพท์ให้เธอโทร. ติดต่อใคร
ได้

เธอสะดุ้งโหยงเมื่อเสียงกลองดังขึ้น เสียงนั้นอยู่ไม่ไกล เมื่อความ
ตกใจหายไป ความหวังใหม่ก็เข้ามาแทนที่ มีเสียงกลอง...ต้องเป็นเสียง
งานเดินแบบของเธอแน่ๆ

กลิ่นที่เดินกึ่งวิ่งไปยังเสียงกลอง พยายามกลั้นหายใจด้วยเกรงว่า
เสียงนั้นจะขาดหายไป หญิงสาวใจชื้นขึ้นมาหน่อย เมื่อเห็นขบวนกลองที่
อยู่ใกล้ๆ

ความดีใจเปลี่ยนเป็นตกตะลึง เพราะสิ่งที่เห็นไม่ใช่ขบวนของงาน
แฟชั่นชนโตก หมู่คนรจรวงกายกำยำ นุ่งโจกระเบนสีแดง สะบัดแขน
ฟาดกลองอย่างเข้มแข็งด้วยหน้าตาซึ่งขึง ที่ขาของทุกคนมีรอยสักจนถึง
หัวเข่า

ไม่มีใครสบตาเธอแม้แต่คนเดียว กลิ่นที่ยืนตัวแข็งравกับต้องมนตร์
สะกด เธอจ้องขบวนที่เคลื่อนผ่าน ซึ่งมีเหล่าหญิงชายกว่าครึ่งร้อยถือ
เครื่องสักการะเดินตามอยู่ในขบวนนั้น

...อยากตะโกน แต่ขยับตัวไม่ได้ อะไรบางอย่างทำให้เธอต้องยอม
สงบ พวกเขาเหล่านั้นแต่งกายด้วยชุดโบราณและถือพานดอกไม้หลาย
ขนาด เสียงถูกห้ามด้วยชายหนุ่มกล้ำใหญ่ บนเสียงแรกเป็นชายหนุ่ม
แต่งตัวงดงาม ตามด้วยเสียงของหญิงสาวที่แต่งตัวไม่ต่างกัน ทั้งสอง
ช่างดูมีสง่าราศีเหนือผู้ใด

นาที่นั้น กลิ่นที่ไม่กล้าที่จะแหงนหน้ามองคนบนเสียง เธอทำได้
เพียงถอยและซ่อนตัวอยู่ในเงามืดใต้พุ่มไม้ อะไรบางอย่างบอกเธอว่า นี่

ไม่ใช่ชวบนของนักแสดงในงานแฟชั่น แต่เป็นชวบนของใครสักคนที่มีอำนาจเหลือเกิน อำนาจที่เพียงพอที่จะมีอิทธิพลต่อเธอ...

หญิงสาวตัวสั้นราวกับลูกนกหลังรัง มีเพียงความมืดที่ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัย เมื่อชวบนเคลื่อนผ่านไป กลิ่นที่จึ่งเจยหน้ามองตามชวบน ก่อนจะถอนหายใจ พลันสายตา ก็ไปสะดุดกับใบหน้าหญิงสาวคนหนึ่ง ที่เดินตามชวบน

คนที่สบตาเธอมีอาการไม่ต่างกันเมื่อได้เห็นหน้าของนางแบบสาว ผู้หญิงคนนั้นเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ จนกลิ่นที่ต้องเป็นฝ่ายหลบตา และซ่อนตัวอยู่ในเงาของต้นไม้ ความกลัวทำให้เธอไม่ยอมเปิดเผยตัวเอง คนที่จ้องมายังเธอเมื่อครู่ ต้องการอะไรจากเธอกันแน่...

“ว้าย!” กลิ่นที่ร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ หลังจากเงยหน้าขึ้นมาเจอร่างหนึ่งยืนประจันหน้ากับเธอในระยะประชิด หญิงสาวตรงหน้าคือคนเดียวกับคนที่จ้องเธอมาจากในชวบนที่ผ่านมาไปเมื่อครู่

“ตกใจหมด” เธอเอามือทาบอก หายใจเข้าลึก

“ใช่จริงๆ ตวย เทียนคำ ใช่สุจจริงๆ” หญิงสาวผิวขาว รูปร่างอวบ โคนอกดกลิ่นที่โดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว สาวแปลกหน้า น้ำหูน้ำตาไหล ปากก็พูดพร่ำเป็นภาษาเหนือที่เธอฟังรู้เรื่องเป็นบางคำ

“หายไปไหนมา นึกว่าตายจากกันไปแล้ว ขวัญมาเน้อ” หญิงสาวยังไม่หยุดพูด และลูบใบหน้านักกลิ่น

“ใครตายหรือ แล้วเธอเป็นใคร...” กลิ่นที่พยายามตั้งสติถามกลับ ดูท่าทายคนนี้จะไม่ค่อยเต็มบาทเสียแล้ว

“แล้วมาได้จะได ก็นข้าวมาแล้วกา เจ็บตรงไหนก่อ” ดูท่าเธอจะไม่สนใจคำถามของกลิ่นที่สักนิด ยังคงถามพร้อมตรวจดูเนื้อตัวของเธอ กลิ่นที่สังเกตว่าสาวร่างอวบคนนี้สวมสไบนุ่งผ้าชิ้น อายุอานามก็น่าจะห่างจากเธอมาก แม้จะไม่รู้จัก แต่แวตาที่ดูเป็นมิตรและห่วงใยเธอนั้น ทำให้กลิ่นที่รู้สึกปลอดภัย

“เอ่อ...หยุดเถอะ ฉันสบายดี บอกที่ว่าตอนนี้เราอยู่ที่ไหน” กลินท์ถามคนแปลกหน้าอีกครั้ง

“ยะยังดูแปลกๆ แบบนั้นละเขียนคำ อู้อาสาคนสยามได้ด้วยกา” คนตรงหน้าถามกลินท์ เพราะเห็นเธอพูดภาษาไม่เหมือนตน

แม้จะไม่เข้าใจภาษาเหนือมากนัก แต่ยามนี้กลินท์กลับเข้าใจทุกคำพูดที่คนตรงหน้าสื่อสาร ช่างน่าแปลกใจเสียจริง

“คือ...เอ่อ...แล้วจะให้ฉันพูดยังไงละ ฉันก็พูดแบบนี้มาตลอดนี้ว่าแต่...เธอเป็นใครหรือ” กลินท์ยังพยายามรวบรวมสติถามคู่สนทนาอีกครั้ง

“ท่าจะบดีเสียแล้ว ไปโดนผีที่ไหนแก้งหรือเปล่า” ไม่พูดเปล่า หญิงสาวยังยื่นมือมาแตะหน้าผากกลินท์

“ตัวก็บรื้อน แล้วดูแลเนื้อแต่งตัว ไปเอาชุดเจ้าที่ไหนมาใส่ จะไปบอกเนื้อว่าไปลักของเจ้านางเป็นมาใส่” สาวอวบกระซิบกระซาบราวกลัวใครได้ยิน

“แต่บ่เป็นหยัง เขียนคำปลอดภัยก่อดีแล้ว ข้าเป็นห่วงสุขภาพ ปักไปทีคุ้มกันเตอะ” สาวท้วมตัวใหญ่ยิ้มร่า เช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม

“คุ้ม...คุ้มไหน ตกลงเธอเป็นใคร จะพาฉันไปไหน อธิบายหน่อยสิพูดคนเดียวอยู่นั่นแหละ” กลินท์เหลืออดที่ต้องโดนกดดันด้วยความไม่รู้ อยู่ฝ่ายเดียว และการขึ้นเสียงของเธอก็ทำให้อีกฝ่ายเงยบและตกใจพอสมควร

“นี่จำได้จริงๆ กา ผีเฝ้ากำแพงเมืองท่าจะคำท่าจะเขสุเสียแล้ว ข้าก่อกุ่นเฮื่อนใจ นอนตวยกันทุกคืน ยังจำได้กา” สาวอวบแนะนำตัว

“แล้วจะไปบอกเนื้อ ว่าจำชื่อตัวเก่าบ่ได้ สุก่อชื่อเขียนคำไง ท่าจะเป็นขนาดนัก เอาไว้ไปอู้กันที่บ้านดึกกว่านะ”

“ที่บ้าน...” กลินท์ยังมีคำถามมากมายอยู่ในใจ

“เอาน่า หรือว่าจะแอบซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้นี้ รอให้งูเงี้ยวเขี้ยวขอม

ชบกา “ไปกันเถอะ” ไม่รอให้กลิ่นที่พูดต่อ อุ่นเนียนคว้าข้อมือหญิงสาวให้เดินตามหลังไป

“บ้านของเราหรือ” กลิ่นที่เอ่ยถามคนนำทางเสียงสั้น

“ใช่ บ้านเฮา ที่คุ้มเจ้าน้อยไง”

“คุ้มเจ้าน้อย” กลิ่นที่เสียวสันหลังวาบเมื่อได้เอ่ยคำนี้ รวากับคุ้นเคยกับชื่อนี้มานานแสนนาน หัวสมองตื้อตัน เธอเดินตามอุ่นเนียนไปอย่างไม่มีทางเลือก...

สาวร่างอวบหีบคอมที่วางอยู่ข้างๆ แล้วพากลิ้นที่เดินลัดเลาะไปตามถนนหนทางที่มีดมิด ท่ามกลางความกลัว มืออุ่นของอุ่นเนียนกับแสงนวลจากโคม ช่วยทำให้กลิ่นที่รู้สึกอุ่นใจขึ้นบ้าง

สองสาวเดินผ่านย่านชุมชนซึ่งมีบ้านเพิงไม้เล็กๆ หลายหลังตั้งเรียงติดกัน บางหลังดูใหญ่โตเพราะเป็นเรือนไม้หลังใหญ่ ความมืดทำให้ไม่เห็นรายละเอียดนัก เธอจึงทำได้เพียงแอบมองลอดเข้าไปด้านใน บางหลังมีเพียงแสงเทียนริบหรี่มาจากในบ้าน ไม่มีแสงสว่างจากไฟฟ้าสักดวง

อุ่นเนียนพาเธอผ่านป่ารกชัฏ ซึ่งมีต้นไม้ใหญ่หลายต้นยืนทอดเงาอย่างน่ากลัว เธอบีบมือคนนำทางไว้แน่นตลอดทาง ไม่นานเท่าไร สองสาวก็พากันเข้าสู่เขตรั้วไม้ คนนำทางพาเดินเข้าประตูที่มีชายหนุ่มเฝ้าอยู่ กลิ่นที่ก้มหน้าไม่ยอมสบตาใคร ลักพักสาวร่างอวบก็สะกิดเธอให้เงยหน้าขึ้น

“ก้มหน้าก้มตาอะหยังแบบนี้ ทำยังกับเป็นคนบ่คุ้นเคยบ้านนี้” อุ่นเนียนยิ้มฟันขาว กลิ่นที่จึงรู้ว่า บัดนี้เธอกำลังยืนอยู่หน้าเรือนไม้ขนาดใหญ่ เงาของมันช่างน่าเกรงขาม เธอรู้สึกเหมือนคุ้นเคยกับเรือนหลังนี้มานาน

“เราจะขึ้นไปบนเรือนหรือ...” กลิ่นที่หันไปถามผู้พามา

“บ้า...เฮาก่อตั้งอยู่ที่เรือนของเฮา เรือนน้อยนั่น” อุ่นเนียนบ้วนปาก

ไปยังเงาของบ้านหลังน้อยใต้ต้นกาสะลองที่อยู่ห่างไปอีกเกือบห้าร้อยเมตร เห็นเพียงแสงเทียนเล็ดลอดออกมา เธอยังรีบคว้าข้อมือกลืนทีให้เดินตามไปยังเรือนหลังเล็กนั้น

เรือนเล็กยกใต้ถุนสูงเล็กน้อย ขึ้นบันไดสี่ห้าขั้นก็ถึงชานบ้านไม่กว้างมาก พบหญิงชราตัวเล็กกำลังนั่งหันหลังเช็ดใบตองอยู่ที่กลางบ้าน อุ้มเอือนหันมาหากลิษฐ์พลางใช้นิ้วชี้ตะขีปากเป็นเชิงไม่ให้ส่งเสียงดัง

“อี่แม่” อุ้มเอือนเรียกเสียงสูง หญิงชราสะดุ้งโหยงพร้อมสยบเสียงดัง เมื่อเห็นว่าเป็นลูกสาวตัวเอง เธอก็ไวยวายใหญ่

“อี่อุ้มเอือน อี่ป็นต่าย เล่นอะหยังทำกุกตกใจหมด” หญิงชรารูปลหน้าอกตัวเองให้หายตกใจ

“ไไหนว่าเป็นคนปกลัวอะหยังบ่ใช่กา” ลูกสาวได้ที่แซว “นี่เห็นก่อว่าข้าเจ้าพาไฟมาตวย” อุ้มเอือนเดินหลีกให้ ‘คำบ้อ’ ได้เห็นคนที่หลบอยู่ด้านหลัง

“อี่เทียนคำ มึงมาได้หยังใด มึงไปไไหนมา” หญิงชราแปลกใจที่ได้พบเห็นกลิษฐ์ แววดตาไม่ต่างจากลูกสาวที่ได้เห็นหน้าเธอครั้งแรก แต่คนถูกถามยิ่งตกใจกว่า ตกลงเธอคือใครกันแน่ เหตุใดคนที่นี้จึงรู้จักเธอ แต่ไม่ใช่ในฐานะนางแบบดัง ทว่าใครๆ ต่างเรียกเธอว่า ‘เทียนคำ’

“เอ่อ...หมายถึงฉันใช่ไหม ที่ว่าหายไปไไหนมา ฉันต่างหากที่ต้องถามว่าทุกคนเป็นใคร และฉันกำลังอยู่ที่ไหน” กลิษฐ์ถามทั้งคนที่พามาและหญิงชราผมสีดอกเลา

คำบ้อนิ่งไปชั่วครู่เมื่อได้ยินคำถามจากหญิงสาว ก่อนจะหันไปมองหน้าลูกสาวตัวเอง

“เป็นหยังนี้แหละแม่ ถ้ามอะหยังกับอี่เรื่อง แถมยังอู้จาเป็นภาษาแปลกๆ เหมือนคนสยาม” อุ้มเอือนอธิบาย พร้อมกับนั่งลงที่พื้นไม้

“คงจะเหนื่อย เป็นเมื่อยเป็นไข้ หายออกจากบ้านไปสองสามวัน คงโดนผีป่าทำร้ายแน่ๆ เรื่องที่อี่แดงสาเล่าก่อนเป็นความจริงแล้วสิ น้อย...

มาแข่งอี่เขียนคำได้”

“อี่แดงสามันรู้ว่าเขียนคำโดนฆ่าตาย จะเป็นไปได้จะใด แล้วที่ยืนอยู่ี่ละ ฝีกา” อุ่นเฮือนเอ่ย คำบ่อมองกลืนที่ตั้งแต่หัวจดเท้าอีกครั้ง

“แล้วผ้าครวก่อแต่งตัวงามอย่างเจ้าอย่างนาย บ่รู้ว่าไปเอาที่ไหนมา” อุ่นเฮือนพูดต่อพร้อมกับหันไปมองหน้ากลืนที่

“ตกลงจำได้ก่อ นี่บ้านเฮาไง ซ้ายมือก่อห้องนอนสูกับซ้า ขวามือก่อห้องนอนอี่แม่กับอี่พ่อ”

กลืนที่สุดลมหายใจลึก แล้วค่อยนั่งลงซ้างๆ สองแม่ลูก ทำใจเย็นที่จะพูดต่อ

“เอาตรงๆ เลยนะ ฉันชื่อกลืนที่ ไม่ได้ชื่อเขียนคำ และก็ไม่ใช่คนแถวนี้ ฉันมาทำงานที่ประตู่ท่าแพ แต่ไม่รู้ว่าหลงมาที่นี่ได้ยังไง พวกเธอพอจะรู้จักใครที่พาฉันกลับไปท่าแพได้ไหม”

สองแม่ลูกมองหน้ากันเมื่อกลืนที่พูดจบ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

“อี่เขียนคำนี้มันเป็นผีบ้าไปแล้วแน่ๆ”

“น่ากะ ดูท่ามันจะจำถนนหนทางบ่ได้ ซ้าไปปีะมันที่ประตู่เชียงเรือก ตอนทีชบวนเจ้าน้อยกำลังผ่าน หันมันแอบซ่อนอยู่ซ้างกำแพงเมือง” อุ่นเฮือนบอกคนเป็นแม่

“อันเออะอี่ เวลานี้มันก่อคำมิดแล้ว ภู่ว่าเอามันไปพักผ่อนก่อนเตื่อะ วันพูกค่อยอู้กัน” คำบ่เอ่อย ลูกสาวพยักหน้า ส่วนกลืนที่ได้แต่ทำหน้าเหลือหลา

“อี่อุ่นเฮือน แล้วสูบตามเจ้าน้อยไปไหว้เสาอินทสิลิกา” คนเป็นแม่นึกได้ว่าเวลานี้ลูกสาวต้องไปส่งเจ้านายตัวเองไปไหว้เสาอินทสิลิกที่กลางเมือง

“บ่ต้องไปก่อได้แม่ ทั้งเจ้าน้อยและเจ้าวงเดือน มีคนคอยดูแลเป็นชบวน หน่าซ้าซ้าไปมีแต่จะขัดลูกตาเป็นเปล่าๆ ซ้าปึกมาช่วยแม่เตียม

บัดกวาดบ้านต้อนรับวันสังขารล่องดีกว่า ปีใหม่จะมาถึงจะได้ม่วนงันกัน
อีกแล้วเน้อเทียนคำ” หญิงสาวหันมาทำหน้าดีใจกับนางแบบสาว

“แล้วเจ้าน้อยหันอี่เทียนคำหรือยัง” คำบ้อแอบกระซิบถามลูกสาว

“บ่ฮู้เหมือนกัน”

“ฮู้ปี้กมาก็ดีนะอี่เทียนคำ ไปพักผ่อนเสียเตอะ พรุ่งนี้ค่อยฮู้กัน
อีกที”

“หือ” กลิ่นท์หัวเราะในลำคอ สองแม่ลูกหันมามองด้วยความสงสัย

“เอาละน่าทุกคน เล่นกันพอได้แล้ว บอกลแล้วไงว่าฉันไม่ชอบ
รายการที่อำแซกรับเชิญแบบนี้” กลิ่นท์ลุกขึ้นมองไปรอบตัว

“ไหนละ กล้องซ่อนอยู่ไหน เซตฉากได้เหมือนจริงมาก ฉันยอมรับ
ออกมาเถอะ ฉันยอมแพ้ก็ได้ แต่วิบๆ จบได้ไหม ฉันอยากพักแล้ว”
กลิ่นท์เดินไปทั่ว พยายามค้นข้าวของภายในบ้าน

“เทียนคำเป็นอะหยัง” อุ๋นเฮือนเอ่ยตามหลัง

“ถ้ายังไม่ออกมาฉันจะวินแล้วนะ” จากความกลัวเริ่มก่อตัวเป็น
ความโกรธ นางแบบสาวเหลืออด เธอคงไม่ได้ฝัน และเป็นไปไม่ได้ที่เธอ
จะทะเล่ยุติมา กลิ่นท์ไม่รอคำตอบจากใคร เธอเดินไปที่ข้าวของใกล้มือ
หยิบกระดังที่วางตากพริกแล้วเหวี่ยงกระจายไปทั่ว

“มึงยะหยังนะอี่เทียนคำ” หญิงชราร้องลั่น

“หยุดนะเทียนคำ เป็นบ้าไปแล้วว้า” อุ๋นเฮือนตะโกนห้าม

“มึงก่อเข้าไปห้ามมันแหละ”

กลิ่นท์เดินไปที่หม้อน้ำซึ่งตั้งอยู่ด้านล่างบันได ก่อนจะยกขึ้นมาทุ้ม
ลงพื้นเต็มแรง หม้อดินแตกกระจาย สองแม่ลูกร้องเสียงหลง แต่นางแบบ
สาวยังไม่เลิก

“เป็นไงละ จะโผล่หน้ากันมาหรือยัง หรือจะต้องให้เฒ่าเรื่อนี่เลย”
หญิงสาวยังหันซ้ายหันขวา หมายถึงจะเข้าไปทำลายข้าวของอื่นอีก

“พอได้แล้วเทียนคำ หยุดบะเดี๋ยวนี้ ใจเย็นๆ” อุ๋นเฮือนกอดรัดหญิง

สาวไว้แน่น

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ พวกตัวประกอบ จะเล่นสมทบบาทไปถึงไหน พวกเธอจะเล่นเพื่อหวังเข้าชิงรางวัลตุ๊กตาทองหรือไง ไปเรียกผู้กำกับ หรือครีเอทีฟรายการมาเลยนะ งานนี้ฉันฟ้องหัวโตแน่” กลินท์พยายามดันให้หลุดจากอ้อมกอดอุ่นเนียน ปากก็ด่าทอทุกคนไม่หยุด

“ท่าจะอู้ปู้เรื่องแล้ว กว่ามัดมันไว้ แล้วหื้อเจ้าน้อยเอามาขันไปชิงกับ อี้เตงสาเต๊ะ อี้สองคนนี่ท่าจะโดนผีทำร้ายแน่ๆ” คำบ่อเดินเข้ามาพร้อมเชือกในมือ กลินท์เบิกตาโพลง นึกในใจว่าเธอโดนแกล้งถึงขนาดต้องมัดกันเลยหรือ...

“อย่านะ” กลินท์ดิ้นสุดแรงเพื่อเอาตัวรอด จนอุ่นเนียนไม่สามารถต้านไหว เมื่ออ้อมแขนหลุดออก นางแบบสาวก็วิ่งออกจากประตูบ้านหายเข้าไปในเงามืด

“มันหายไปแล้วแม่”

“ไปตวยหามันแหละ มันท่าจะบ่สบายขนาด อี้เตียนคำเอ้ย... สงสารมันแต่ ทำไมเป็นแบบนี้ได้ล่ะ” หญิงชราสายห้วพลางบ่นพึมพำ นึกเห็นใจในชะตาชีวิตของหญิงสาวที่เพิ่งหนีออกไป

กลินท์วิ่งออกประตูรั้วบ้านใหญ่อย่างรวดเร็ว โดยไม่เหลียวมองข้างหลัง ยิ่งอยู่เธอก็ยิ่งเหมือนเป็นคนบ้า เธอพยายามเข้าใจว่านี่คือรายการโทรทัศน์ที่แอบถ่าย แต่เวลานี้เธอเริ่มปักใจเชื่อแล้วว่าเธออาจจะหลงทางอยู่ที่ไหนสักแห่ง หรือถ้ามันเป็นความฝัน มันก็ใกล้ความจริงจนน่ากลัว...

ผ่านไปได้ครู่ใหญ่ที่กลินท์วิ่งออกประตูไป ที่บ้านใดเรือนเล็กของสองแม่ลูกก็ปรากฏหญิงสาวร่างผอมสูงและชายหนุ่มฉกรรจ์อีกสี่ห้าคน

“ไหน อี้เตียนคำมันอยู่ไหน” หญิงร่างสูงเอ่ยถามสองแม่ลูก

“แล้วมึงมีปัญหอะหยัง อี้เซียดคา ไหนมึงเชื่อมาตลอดว่าอี้เตียนคำมันตายไปแล้ว แล้วจะมาเสาะหามันทำไม ทั้งที่สองสามวันก่อนบ่เคย

ถามหาเลย” อุ่นเฮือนเดินกอดดอกและได้ตอบทันที แว่ตาบ่งบอกว่า ไม่ชอบหญิงสาวผู้มาเยือน

“มึงบ่ต้องเสือก กูแค่จะมาดูหน้าว่ามันบ่ตายจริงก่อ และอีกอย่าง กูชื่อไพคา บ่ใช่เซียดคา” สาวร่างผอมไม่ลดละเช่นเดียวกัน

“ผอมอย่างเซียด มึงก่อเป็นเซียดคาไปเตอะ” อุ่นเฮือนเอ่ย

“มึงก่ออ้วนอย่างตุ่น สมแล้วที่เจ้าน้อยเรียกมึงว่าตุ่นเฮือน มึงเอามันไปซ่อนไว้ที่ไหน บอกมา” คนบุกรุกได้ที่ขู

“ทำไมต้องอยากอ้วน”

“เจ้าน้อยเป็นอยากปะ”

“มึงบ่ต้องมาวอก เจ้าวงเดือนหรือเปล่าที่อยากปะ” คำบื้อเอ่ยอย่างรู้ทัน

“มันบ่ได้อยู่ที่นี่ มันหนีไปแล้ว” คำพูดของหญิงชราทำให้ ‘ไพคา’ ถอนหายใจ แต่ยังมองหน้าสองแม่ลูกอย่างเอาเรื่อง

“อย่าให้อูฐู้นะ ว่าซี้จู้กู กูจะฟ้องเจ้าวงเดือน” ไพคาเดินจากไปพร้อมกับเหล่าทาสชาย

“แม่ไปบอกมันทำไม เดียวมันก่อตวยไปจับเทียนคำหрок” อุ่นเฮือนกระซิบตำหนิแม่ตัวเอง

“เออ...กูลืมไป มึงรีบไปตวยหาเทียนคำมันก่อนเตอะ ก่อนที่มันจะโดนอี่ไพคาจับไปหื้อเจ้าวงเดือน”

สาวอวบพยักหน้าและวิ่งออกไปอีกทาง ระหว่างทางเธอยังเห็นไพคาพูดคุยกับชายที่เฝ้าประตูและชี้ไปทางทิศตะวันออก อุ่นเฮือนสรุปว่าเทียนคำน่าจะวิ่งหนีไปทางด้านนั้น

4

เสียงหัวใจเต้นแรงดั่งแข่งกับเสียงลมหายใจเข้าออก หญิงสาว
วิ่งโดยไร้จุดหมาย

‘พระเจ้า เทวดา หรือผีเจ้าที่ ถ้าหากมันเป็นความฝันก็ช่วยปลุกฉัน
ให้ตื่นเสียทีเถิด’ เธออธิษฐาน แม้จะไม่เคยเชื่อเรื่องพวกนี้ แต่เวลาคับขัน
ไม่มีทางออก ความเชื่อเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้เราต่อสู้กับความกลัวได้...

ยิ่งวิ่ง ถนนหนทางตรงหน้าก็ยิ่งมืดมิด เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกำลัง
แหวกว่ายดำดิ่งเข้าไปในบ่อน้ำลึก ทั้งห่างจากแสงสว่างทุกที่

เมื่อรู้สึกว่ามีใครตามมาแล้ว กลิ่นที่จืดชืดเยือกเย็นเพื่อหยุดพัก
เหนื่อย เธอหายใจหอบ เหลียวซ้ายแลขวา พยายามเพ่งหาแสงสว่าง แสง
ไฟสีส้มจากคบไฟในวัดใกล้ๆ ช่วยทำให้ใจชื้น กลิ่นที่คloyอย่างก้าวเข้าไป
หาแสง ในอารามแห่งนี้คงมีใครสักคนที่พอจะช่วยเหลือเธอได้

เสียงปี่ดังทำให้หญิงสาวสะดุ้งตัวสั่น เธอได้ยินเสียงมันดังเป็น
ระยะตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว แต่ไม่รู้ที่มาของเสียง

“วันนี้มันวันมหาสงกรานต์หรือไงนะ” กลิ่นที่ปนพิมพา ปาดเหงื่อบน
ใบหน้า เดินเข้าไปในเขตวัดใหญ่อย่างระมัดระวัง รูปปั้นสิงห์สองตัวที่
ประตูรั้วแยกเขี้ยวเหมือนคำรามขู่เธอ ลานวัดเต็มไปด้วยทรายละเอียด
ข้างกำแพงซ้ายขวามีไม้พุ่มไม้ดอกปลูกไว้อย่างสวยงาม วิหารไม้สักตั้งเด่น

“กร๊ต!...” นางแบบสาวร้องลั่น ไม่รอให้ทั้งหมดกลับมาหาเธอ รีบกระโดดออกจากฟุ่มไม้ ถลกผ้าชิ้นวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

“จับมันไว้ ห้ามหือมันหนีไป” สาวร่างบางชิ้นวิ่งไล่ ชายหนุ่มรีบวิ่งตามกลิ่นที่ออกนอกวัดไป

“ยะหยังคราวนี้มันดูคล่องกว่าเดิม จากคนเชื่องช้า อี๋เทียนคำมันปึกมา ท่าทางเร็วอย่างลิงลม” หนึ่งในกลุ่มชายเอ่ย

กลิ่นที่วิ่งหนีไปได้ไม่ไกล ชายหนุ่มก็คิดว่าเธอไว้ทัน

“จับได้แล้ว อยู่นิ่งๆ เหยี่ยเทียนคำ สู้เป็นคนอ่อนแอ วันนี้อยะหยังดูร้อนรนเสียล่ะ” “น้อยคำ” เดินถึงลานหญิงสาวเข้ามาหาไพคาที่ยืนอยู่ตรงซุ้มประตูโขงหน้าวัด

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ กล้าดียังไงมาทำกับฉันแบบนี้” กลิ่นที่ตะโกนคำทอ ทุกคนนิ่งและมองหน้ากัน มีเพียงหญิงสาวร่างผอมบางที่ยังมองหน้าเธออย่างหาเรื่อง

“มึงนี่ตั้งปากเคยเจียมตัวเองเลยเน้อ เป็นแค่เทียนน้อยด้อยแสง ริจะมาแข่งกับแสงจันทร์ แล้วเธอจะได้ยินมันอุ๊กอ ดัดสำเนียงเป็นคนเมืองสยาม ฝูฝูย่าจะว่ามึงเป็นคนขีตนะอี๋เทียนคำ” ไพคายิ้มเยาะพร้อมกับยื่นมือไปแตะค้างเธอเบาๆ

“ปล่อยฉันนะ พวกแกจะทำอะไรฉัน” กลิ่นที่ตื่นชัดขึ้น สะบัดข้อมือแต่ก็ไม่ได้หลุดจากมือแกร่งของชายหนุ่ม

“จะใดกา กลัวเธอ” ไพคาพูดด้วยหน้าตาอียวน พร้อมกับตบแก้มของกลิ่น

“โอ๊ย...แน่จริงปล่อยฉันสิ อย่าเล่นหมาหม้อย่างนี้สิ” เจ็บ...แต่ไม่เท่ากับเจ็บใจที่โดนกระทำอยู่ฝ่ายเดียว

“ปล่อยมือมันน้อยคำ น้ำหน้าอย่างอี๋เทียนคำมันจะสู้ไฟได้” ไพคาบอกน้อยคำ ชายหนุ่มจึงปล่อยกลิ่นให้เป็นอิสระ

“เอาสิอี๋เทียนคำ มึงจะกล้าทำอะไรยังงี้” ไพคาลอยหน้าลอยตา

เยาะเย้ย

กลืนทีสะบัดตัวให้ตั้งหลักได้ แล้วเหวี่ยงมือฟาดใบหน้าของสาวร่างบาง ท่ามกลางความตกตะลึงของน้อยคำและคนอื่น ๆ

ไพคาเสียหลักเซถลาไปตามแรงตบ แต่ก็ยังทรงตัวอยู่ได้ หญิงสาวเองก็คาดไม่ถึงที่ได้รับการโต้ตอบแบบนี้

“อืเถียนคำ มึงกล้าตบกูกา” ไพคาถามทั้งที่ยังใช้มือหนึ่งกุมแก้มซ้ายที่มีอาการชา

“เออสิวะ นอกจากจะกล้าตบ ฉันก็กล้าตีไปด้วย” กลืนทีไม่ปล่อยให้มันเป็นเพียงแค่คำขู่ ถลกผ้าขึ้นผืนงามพร้อมกับกระเท็บเท้าใส่ไพคา หญิงสาวร้องลั่น ล้มลงบนกองทรายไม่เป็นท่า

“อืเถียนคำ” ไพคาทำได้แค่เรียกชื่อตามหลัง เพราะบัดนี้กลืนทีรีบวิ่งหายเข้าไปในเงามืดเสียแล้ว

“อืเถียนคำ ปักมาครานี้ มันเก่งขึ้น บ่ได้เป็นคนขี้กลัวเหมือนแต่เก่า” น้อยคำหันไปเช็ดซูวีรกรรมของกลืนทีกับชายคนอื่น ๆ

“ยังจะม่าวอดมันแหลม ตามไปจับมันมาเหยีย ให้ง่าว” ไพคาขึ้นเสียง กลุ่มชายฉกรรจ์ได้สติ รีบวิ่งตามกลืนทีไปตามถนน เหลือเพียงน้อยคำที่เดินไปประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้น

“เป็นจะใดพ่อง”

“บ่เป็นหยั่ง อืเถียนคำมันทำหื้อข้าเจ็บบ่ได้หรอก” ไพคาพูดสร้างกำลังใจให้ตัวเอง แม้จะรู้สึกเจ็บหน้าท้องเพราะแรงตีบ ลามไปจนถึงสะโพกที่น่าจะเกิดจากการกระแทกตอนล้ม ยังไม่นับอาการชาที่แก้มซ้าย

“อืไพคา เหมือนสูงจะปากแตกนะ” น้อยคำชี้ที่มุมปากของหญิงสาวด้วยทิ่ท่าขบขัน แอบสะใจที่แม่สาวร่างบางตรงหน้า ซึ่งเคยมั่นใจว่าข่มเถียนคำได้มาโดยตลอด มาคืนนี้กลับโดนคนที่เคยรังแกตบปากแตก ตีบเสียหลายหลัง

“อืเถียนคำ มึงได้หันดีกับกูแน่ หามันหื้อเจอเนื้อสุเขา” ไพคาตะโกน

ตามหลัง หงุดหงิดเป็นที่สุด

ผ่านไปครู่ใหญ่ หนึ่งหนุ่มกลับมาพร้อมกับความว่างเปล่า

“หาบ่เจอเลยเน้อ บ่ผู้มันไปกินอะหยังมา ปีกมวงวดนี้ วังเร็วปาน
เสือ” เขารายงานความคืบหน้าในการตามหาให้ไพคาทราบ

“สูเขามันตึงบ่ได้เรื่อง ผู้แบบนี้กูยั้งไอ้สิ่งห้มาช่วยจับตวยก่อดี”
ไพคาเอ่ยถึงบ่าวหนุ่มอีกคนที่เธอน่าจะเรียกมาช่วยอีกแรง

“หรือมันจะตายแล้วกลายเป็นเสือสมิง ถึงได้ทั้งวังไว แถมแรงก่อนัก”
น้อยคำเอ่ย

“แรงมันก่พอๆ กับแรงกู้นั้นแหละ เพียงแต่มันบ่เคยทำแบบนี้ แล้ว
สูเขาดั่งใจหากันจริงก่อ บ่ใช่ว่าเคยขึ้นชมมัน ก่อเลยพยายามหาทางช่วย
หื้อมันหลบหนีไปได้เน้อ” ไพคาเอ่ยประชด

“เฮาจะหื้อมันหนีไปยะหยัง เฮาอยากหื้อมันปึกมาอยู่ในคุ่มเหมือน
เดิมจะตาย เทียนคำอยู่ในคุ่ม หมู่เฮาสบายอกสบายใจที่ได้ผ่อนหน้างามๆ
ของมัน ดีกว่าเห็นหุ่นแห้งๆ หน้าผอมๆ ของสูก่อน”

“ไ่อน้อยคำ เดียวกูจะถีบติดกำแพงวัด”

“เข้าไปผ่อดังในก่อบมีนะ มีเพียงขบวนเกวียนของหมอฝรั่งที่จะ
เดินทางไปคุ่มเจ้าหลวง” หนุ่มอีกคนเอ่ย

“หมอฝรั่ง” ไพคาขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“ก่อพวกสอนศาสนาที่ปักแถวริมน้ำปิงนะกะ คำมีดบ่ผู้ว่าจะมาหา
เจ้าหลวงยะหยัง”

สาวร่างบางพยักหน้า ก่อนจะหันหน้าไปตามเสียงกระดิ่ง และเสียง
ฝีเท้าของวัวตัวเชื่องที่ลากเกวียนมาตามถนน หญิงสาวมองอย่างสงสัย
ก่อนจะเดินเข้าไปขวาง

“หยุดก่อน” เธอยกมือห้ามคนขับเกวียนให้หยุด คนขับดึงเชือกห้าม
วัวเกือบไม่ทัน

ไพคาเดินเข้าไปใกล้ เห็นเป็นชายสูงวัยสุมบวมวใหญ่ และมีหนึ่ง

หนุ่มตัวใหญ่นั่งข้างคนขับ เขาดูแปลกกว่าใคร เพราะสูงกว่าคนเวียง
เชียงใหม่ ผิวขาวแม้จะอยู่ในความมืด

“ลุง จะส่งหมอฝรั่งไปไหนกา” เธอถามคนบังคับเกวียน

“หมอฝรั่งจะเข้าไปหาเจ้าหลวง จะเอายาไปฝาก” ชายแก่ตอบ
ไพศัพย์ก่นหน้าเป็นเชิงเข้าใจ “ตะกี้เห็นแม่ญิงวิ่งไปทางนั้นก่อ”

“บ่เห็น” ชายคนขับส่ายหัว ส่วนหมอฝรั่งหันมาส่งยิ้ม ไพศามอง
หน้าก่อนจะหลบตา ไม่อยากจะเสวนากับพวกฝรั่งตั้งขอ ตัวสูงยังกับยักษ์
พูดจาก็ไม่รู้เรื่อง ดีหน่อยที่มียาดี เห็นเขาวางกินเม็ดสองเม็ดก็หาย เร็วกว่า
ยาหมอมือเอง

“อันก่อไปเตีอะ พอดีเฮากำลังเสาะหาคน” ไพศาลึกทางให้เกวียน
ช่วงนาที่ที่เกวียนผ่านไป เธอหันไปสบตาหมอฝรั่งที่หันมามองเธอ

“บ่รู้เจ้าหลวงคิดอย่างใด ถึงปล่อยพวกกุลาพาเผือกมาเต็มเมือง
หน้าตาน่ากลัว เดินทางเข้าเวียงมาที่มีแต่คนมุงดู”

“คนหนุ่มนี้มาสอนศาสนา แต่เจ้าหลวงคงคิดว่าหนุ่มนี้จะนำความ
เจริญมาสู่เวียงเชียงใหม่ เห็นว่าพักกันอยู่ที่เรือนย่าแสงคำมา ช้ามลำน้า
ปิงไป ยะใดกา สนใจอยากมีผิวฝรั่ง บ่เป็นสาวเฒ่าแล้วกา”

“บ่าวออกน้อยคำ ปากบดี้ เดียวกูจะเอาสันตินบดปากกู”

“อู้จาม่วนแบบนี้ละ ถึงบ่ได้ผิวเหี้ยที่เนื้อ” น้อยคำแซว ไพศามอง
ค่อนก่อนจะกอดอก มองเกวียนคันที่ผ่านไปอีกครั้ง

เสียงฝีเท้าของวัวตัวเชื่องกับเสียงกระดิ่งที่แขวนคอมันดังสลับกัน
ไปตามถนนซึ่งทอดสู่คุ้มเจ้าหลวง

“ยอ...” ชายชราผู้ถือไม้เท้าลากเสียงยาว ส่งสัญญาณให้สัตว์สี่ขา
หยุดนิ่งเมื่อถึงที่หมายแล้ว หนุ่มร่างสูงหยิบโคมลงมาจากเกวียน ก่อนจะ
เดินไปที่ด้านหลังเกวียน

“คุณผู้หญิงถึงคุ้มเจ้าหลวงแล้ว คุณจะลงไปกับผมหรือเปล่า” เขา

เอ่ยถามหญิงสาวที่นอนนิ่งอยู่

กลิ่นที่ลึ้มตาขึ้น เผยตัวจากที่ซ่อน

“ฉันขอหลบอยู่กับลุงคนขับก่อนได้ไหม ฉันไม่แน่ใจว่าคนแถวนี้... จะไล่จับฉันทุกคนหรือเปล่า ทุกคนบอกว่าฉันเป็นบ้า” เธออธิบายให้หนุ่มต่างชาติเข้าใจ ชายหนุ่มเอียงหัวและยกไหล่ กลิ่นที่สังเกตรว่าเขาผิวขาว ผอมสีทอง และมีหนวดเครา นัยน์ตาสีฟ้า นั่นดูเหมือนมิตร หาได้ดูน่ากลัวเหมือนคนอื่น ๆ เขาสวมเสื้อตัวยาวสีเข้ม แต่งกายแตกต่างจากผู้คนแถวนี้

“ความจริงคุณก็... แต่ก็ตามใจ ฉันขอเข้าไปทำธุระก่อนนะ เดี่ยวค่อยไปส่งคุณ” สำเนียงไทยกลางแต่เพี้ยนแบบชาวต่างชาติของเขาฟังดูจริงจัง ชายหนุ่มมองหน้าเธออีกครั้ง เขาพบเธอขณะที่กำลังวิ่งหนีกลุ่มคนอยู่กลางถนน ไม่ทันได้ถามความอะไร เธอก็อ่อนนวลขอติดเกวียนไปด้วย

ไม่ใช่ปัญหาสำหรับมิชชันนารีซึ่งมีหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้อื่น แต่สิ่งที่ ‘หลุยส์’ ยังสงสัยคือสตรีเวียงเชียงใหม่ผู้นี้ช่างดูประหลาด

“ขอบคุณ” หญิงสาวเอ่ยเป็นภาษาอังกฤษ

หลุยส์ยอมให้เธอซ่อนตัวอยู่ในเกวียน ซ้ายยังพูดจาชัดเจนแบบชาวสยาม หาใช่เป็นภาษาถิ่นล้านนา ทั้งๆ ที่เขาเองก็เคยพบหน้าเธอที่ในเวียงอยู่สองสามครั้ง และแต่ละครั้งเธอไม่เคยมีกิริยาผิดปกติเช่นนี้มาก่อน

ชายหนุ่มเดินหายเข้าไปหลังประตูรั้วใหญ่ กลิ่นที่ทนความอึดอัดได้ไม่นาน จึงค่อยๆ ไหล่ออกจากที่ซ่อน มองไปรอบกายก็ยังไม่คุ้นกับทิวทัศน์โดยรอบ

“ลุงคะ ตอนนี้เราอยู่ที่ไหน” หญิงสาวกระซิบถามชายชราที่ตั้งใจพ่นควันยาสูบไล่แมลงที่บินสูบลีดอกทั้งคนและวัว

“หน้าคู้มเจ้าหลวง”

“คู้มเจ้าหลวง” กลิ่นที่ทวนคำชายชรา เธอเคยได้ยินใครสักคนเอ่ยคำนี้ ใช่สิ เมื่อตอนกลางวันช่างแต่งหน้าบอกว่าเจ้าหลวงคือกษัตริย์ทางเหนือ แต่นี่มันปี พ.ศ. ไหนแล้ว...

“ว่าแต่มีงเป็นคนที่ไหน พูดจาแปลกคน จะหื้อกูเขาไปส่งตรงไหน”

ชายชราหันมาถาม

“ประตุท่าแพ” หญิงสาวตอบ

“ประตุท่าแพ มันอยู่ตรงไหน เวียงเจียงใหม่บ่มีประตุนี”

“อย่ามาตลกน่าลุง ฉันมาจากที่นั่นแหละ” เธอเถียง เมื่อก็เธอก็บอกแบบนั้นกับอุ้นเฮือน แต่หญิงสาวก็มีอาการแปลกใจเหมือนชายชราไม่ผิด ทำไมไม่มีใครรู้จักประตุท่าแพ

“เดี๋ยวลุง ประตุเชียงเรียกละมีไหม” กลินท์รีบเอ่ยอีกครั้ง ถ้าจำไม่ผิดหญิงสาวได้ยินอุ้นเฮือนบอกคำป้อว่าเจอเธอที่นั่น

“อ้อ ประตุเชียงเรียก บิเซ่เชียงเรียก ผู้จักสิ เดี๋ยวลุงไปส่ง เดินไปทางนี้ เลี้ยวขวา เจอแยกเลี้ยวซ้ายก่อนเจอแล้ว”

“หนูไม่คุ้น รอลุงไปส่งดีกว่า” จะท่าแพ เชียงเรียก หรือเชียงอะไรก็แล้วแต่ เวลานี้เธออยากกลับไปที่เคยให้เร็วที่สุด

เวลาผ่านไป ยิ่งตึกเสียงปืนที่ได้ยินมาตลอดยิ่งได้ยินชัดขึ้น

“เสียงเขายังอะไรกันหรือลุง”

“ไล่สังหาร วันพฤหัสบดีสังหารล่อง จะเข้าปีใหม่แล้วมีงลืมวันลืมคืนแล้วกา” ชายชราบอก

กลินท์พยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ แม้จะยังสงสัยแต่ก็ปวยการที่จะถามต่อ เพราะคงไม่ได้ช่วยให้เธอกลับไปที่เคยได้เร็วขึ้น

“ลุง พ่อฝรั่งคนเมื่อก็เขาเป็นหมออยู่โรงพยาบาลไหนหรือ” กลินท์เปลี่ยนเรื่อง ลองสอบถามเกี่ยวกับหนุ่มต่างชาติ ความจริงเธอน่าจะลองติดต่อไปที่โรงพยาบาล น่าจะง่ายต่อการขอความช่วยเหลือ

“โรงพยาบาล?” เขาทำหน้าง “กูบ่รู้จัก” ชายชราเกาหัว ไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด

กลินท์ถอนหายใจ ก่อนจะลุกแล้วลงมาจากเกวียนแบ่เบือ

“ฉันคุณฝรั่งเมื่อก็ ทำงานอยู่ที่ไหน” เธอพยายามพูดซ้ำๆ เพื่อให้

ชายแก่เข้าใจภาษากลางที่เธอสื่อสาร

“คุณหลุยส์เป็นหมอฟรัง เป็นครูสอนชาวดี” คนขับเกวียนหมายถึงชาวสารที่มีชันนารีต้องการบอกทุกคน

“เธอ” กลืนทียักไหล่ นอกจากหลงยุคหาทางกลับไม่ได้ เธอยังเจอมิชชันนารีต่างชาติอีกหรือไม่ จริงลี ที่เธอโดยสารมาเมื่อครูคือเกวียนที่เห็นได้จากหนังสือประวัติศาสตร์เก่าๆ ที่หายากในปัจจุบัน

“ลุงคะ นี่มันปี พ.ศ. อะไรคะ” กลืนทีกลั่นใจถาม

“ปู้” คนถูกถามยังทำหน้างง หันไปพ่นควันยามวน

กลืนทียิ้มปาก ถ้ามันหลุดโลกขนาดนี้ เธอก็ควรจะรู้ไม่ใช่หรือว่าตอนนี้อยู่ที่แห่งใดของจักรวาล

“ลุงคะ เจ้าหลวงของลุงนี่ชื่ออะไรหรือคะ”

“ถามนัก มึงนี่ทำอะไรกับคนบ้านนี้แด่เนอ ปู้เรื่องอะไรยังสั๊กอย่าง ที่เห็นด้านหน้ามันก็คือคุ้มเจ้า...”

“เทียนคำ”

เสียงเรียกชื่อเธอดังชัดจดังหะสนทนา กลืนทียะดุ้งเหือก ก่อนจะรีบหันไปยังต้นเสียง อุ่นเนียนหน้าตาตื่น ดีใจที่ตามมาเจอหญิงสาว เธอรีบเข้ามาคว้าข้อมือกลืนทียืนยัน

“สูจะร่นออกมาทำไม เดียวอีไผคาก็จับสูไปหрок” แม่น้ำเสียงจะดุ แต่กลืนทียรับรู้ได้ว่าอุ่นเนียนเป็นห่วงเธอไม่น้อย

“นั่นไง มันอยู่ตรงนั้น” สองสาวยังไม่ได้คุยต่อ กลุ่มของไผคาก็เห็นเธอเข้าพอดี

“อุ่นเนียน เรายีไปกันเถอะ ไปส่งฉันที่ประตูเชียงเรือกที” นางแบบสาวออกความคิด อย่างน้อยผู้หญิงคนนี้น่าทางได้

“ไปทำไม กลับคุ้มเฮาปลอดภัยกว่านะ ข้าตึงบ่ยอมหื้อไผมาจับสูได้”

“เถอะนำ ไปก่อนนะละลุง” นางแบบสาวคว้าข้อมือสาวท้วงแล้ว

วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

กลินท์รู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในหนังเรื่อง *อลิซในแดนมหัศจรรย์* ทั้งบ้านและผู้คนดูประหลาดไปหมด เธอวิ่งนำอุ๋นเหียนไปตามทางที่ชายชราบอก

“โอ้ย เทียนคำ สูจะรีบไปไหนซ้ำอิดจะตายแล้ว” อุ๋นเหียนปล่อยมือยื่นหอบแฮ่กๆ

“เดี๋ยวพวกนั้นก็ตามมาหรอก เธอช่วยพาฉันไปที่ที่เราเจอกันครั้งแรกที” กลินท์ไม่อยากเสียเวลา รีบจูงมืออุ๋นเหียนเดินต่อ

“ผีบ้า สูเป็นผีบ้าไปแล้ว” อุ๋นเหียนเสียงลั่น เศร้าใจที่น้องสาวตัวเองเปลี่ยนไปขนาดนี้

“พรุ่งนี้หาไปวัด ให้หลวงพ่от่านพรมน้ำมันต์ทำจะดี เดียวจะหื้ออี่แม่ทำชันไปสูมาผีบรรพบุรุษ ผีเจ้าผีนายในคุ่มนะ เพื่อสูจะได้หาย” สาวร่างท้วมยังพูดไปเรื่อย กลินท์สังเกตเห็นแสงไฟ และเงากลุ่มคนไกลๆ

“จะผีอะไรก็ช่าง เร็วๆ เถอะ พวกมันตามมานู่นแล้ว” กลินท์สะกิดให้สาวร่างท้วมเห็นกลุ่มคนที่วิ่งตามมาไกลๆ

“ตายแล้ว อี่ไผความันคงกลัวเจ้าน้อยจะสูว่าสูยังบ่ตาย รีบไปเตอะ” คราวนี้อุ๋นเหียนจับมือกลินท์วิ่งอย่างรวดเร็ว

กลินท์เจ็บระบมที่เท้า แต่เธอก็ยังไม่หยุดวิ่ง จนเห็นประตูไม้บานใหญ่ตรงหน้าชัดเจนขึ้น ไซแนแล้ว นี่คือประตูที่เธอเดินผ่านเข้ามา แต่บรรยากาศรอบข้างยังว่างเปล่าเหมือนเดิมไม่มีผิด แล้วเธอจะกลับไปที่ได้เช่นไร...

“ว้าย!” อุ๋นเหียนอุทานลั่น พร้อมเสียหลักสะดุดขาตัวเองจนล้มคว่ำไม่เป็นท่า กลินท์หยุดหันไปมอง

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“บ่เป็นหยั่ง สูรีบไปซ่อนตัวก่อนเตอะ เดียวอี่ไผความันจะตามมาทัน” คนที่ล้มอยู่บอกมือให้เธอรีบวิ่งต่อ กลินท์จึงมองไปที่ประตูใหญ่

อีกครั้ง

“ไปเร็วเว้ย มันทานุ่นแล้ว”

เสียงของอุ้นเอื้อน ทำให้กลิ่นที่ตัดสินใจก้าวขาไปข้างหน้าต่อ

“ออกนอกประตูไปเลย แล้วมอบอยู่แถวนั้นก่อน ถ้าพวกมันปิกไป ข้าจะมารออยู่ที่นี่” อุ้นเอื้อนตะโกนตามหลัง

กลิ่นที่วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เมื่อถึงหน้าประตู เธอก็ค่อยๆ ผลักบานประตูออกด้วยความลำบาก

“หนักใช้ย่อย...อึ๊บ” หญิงสาวผลึกสุดแรงเกิด แผ่นไม้เริ่มแยกตัวออกจากกันและเกิดเสียงดังครี๊ดคราด ไม่นานก็เปิดออกเป็นช่องให้เธอพอผ่านไปได้ หญิงสาวมองลอดเข้าไปอย่างหวั่นๆ และเห็นแต่ความมืด

จะมีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีก เธอเริ่มได้ยินเสียงกลองระร่ำอยู่ไกลๆ กลิ่นที่เดินออกนอกประตูไป และมีเพียงความมืดจากรัตติกาลโอบกอดต้อนรับ

เสียงกลองดังชัดขึ้น ลมพัดแรง แต่กลิ่นที่มองไม่เห็นอะไรสักอย่างเหมือนเดินอยู่ในอุโมงค์แห่งความมืดอันแสนยาวนาน จนเริ่มเห็นแสงสว่างจากจุดเล็กๆ เริ่มขยายออก และพุ่งเข้าหาเธอ

“กร๊ว!”

5

รอบตัวเต็มไปด้วยแสงสีขาวจ๋า เกิดแสงสีเงินระยิบระยับ และเสียงร่ำกลองตี กลิ่นที่กรีดร้องสุดเสียง แต่กลับไม่ได้ยินเสียงตัวเอง หญิงสาวสะดุ้งในจังหวะที่ก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายเต้นแรงเหมือนจะขาดจากตัว เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจของผู้คนเริ่มเตะโตนประสาท หญิงสาว สูดลมหายใจ ตัวสั่น ลืมตาขึ้นช้าๆ พบผู้คนมากมายตรงหน้า เสียงดนตรีพื้นเมืองบรรเลงก้อง กลิ่นที่กวาดสายตาถูกรอบตัว ผู้คนนับพันกำลังจับจ้องเธออยู่ แสงไฟจ้าส่องมาที่เธอ พร้อมกับแสงจากแฟลชกล้องถ่ายภาพที่ส่วางวายเป็นระยະ

“กลิ่น! ลงจากเสลี่ยงสิ” เสียงตะโกนดังมา หญิงสาวหันไปมอง และดีใจเป็นที่สุดที่ได้เห็นหน้าเพื่อนสนิทตัวเอง

“สายป่าน เธอไปไหนมา” กลิ่นถามเสียงสั่น คนถูกถามแปลกใจ ก่อนจะชี้ให้เธอลงจากเสลี่ยงเพื่อเดินเข้าไปในงาน

“ลงจากเสลี่ยงแล้วเดินไปในงาน ถึงคิวเธอแล้ว” สายป่านพูดเบาๆ ให้เพื่อนทำตามหน้าที่ หลังจากขบวนพานางแบบสาวผ่านประตูท่าแพ กลิ่นก็มีอาการผิดปกติอย่างชัดเจน หญิงสาวนั่งก้มหน้านิ่งราวกับหลับไหล กว่าจะลืมตาก็ใช้เวลาอยู่นาน ครั้นพอเธอเรียกชื่อ กลิ่นก็กลับทำหน้าที่วงยงคุณหลาน ตั้งสติไม่ได้

นางแบบสาวหันไปมองตามมือสายป่าน จึงเห็นลานกว้างที่ถูก
เนรมิตให้เป็นงานเลี้ยงขันโตก มีร่ม และตุ๊กตาสาวคนร่วมงานสวมชุด
ผ้าเมืองหลากสีสัน นั่งรอดูเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ชุ่มชื้นโตกแบ่งเป็นสอง
ฝั่งโดยมีพรมแดงพาดผ่านเป็นทางเดิน บนเวทีมีเหล่านางรำกำลัง
ฟ้อนเทียนกันอย่างสวยงาม บ้างกำลังแอ่นหลังโชว์ลีลาอ่อนช้อย ขณะที่
หน้าจอโปรเจกเตอร์ขนาดใหญ่บนเวทีฉายภาพอนุสาวรีย์สามกษัตริย์

เธอกลับมาที่เดิมแล้วใช่ไหม...กลิ่นที่ถามตัวเอง กลับมาที่งานแพชั่น
ขันโตกแล้ว นี่เพียงแค่ก้าวข้ามประตู เธอก็กลับมาที่เดิมได้แล้วหรือ...

“น้องกลิ่นท์ มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ ทุกคนรอน้องบนเวทีแล้ว
นะคะ” เจ็ตตีเจ้าของงานเห็นความผิดปกติจึงรีบเดินมาหานางแบบสาวที่
เสลี่ยง

“คะ” กลิ่นท์สะดุ้ง

“เมื่อไหร่ที่พี่ต้อเล่นอะไรหรือเปล่าคะ แก่ลังกันแบบนี้ได้ยังไง” กลิ่นท์
ทำหน้าตาไม่พอใจ

“แกลัง?” คนจัดงานขมวดคิ้วสงสัย

“เมื่อไหร่หลังจากฉันผ่านจากประตูนั้นแล้วก็ไม่เจอใครเลย ข้ามีแต่
คนจะลากไปโน่นไปนี่” กลิ่นท์สับสน พุดพวงจวบต้นชนปลายไม่ถูก

“น้องกลิ่นท์คะ พี่ไม่รู้ว่าน้องอาจเหนื่อย เพลีย หรือว่าเมามาจาก
ไหน แต่ถ้ามืออาชีพอ่าน ทำหน้าที่ตอนนี้ของตัวเองให้เต็มที่ก่อนได้ไหม
ช่วยเดินและทำตามสคริปต์ที่เราเตรียมกันไว้ตั้งแต่ตอนบ่ายด้วยคะ งาน
ทั้งงานจะมาล้มเพราะน้องคนเดียวไม่ได้นะคะ” เจ็ตตีกล่าวเสียงเรียบเชิง
ไม่พอใจ

กลิ่นท์ยังตัวสั่นไม่หาย แต่ทุกสายตากำลังจับจ้องมา เธอคงต้อง
ทำตามสิ่งที่คนจัดงานบอก

กลิ่นท์ค่อยเอียงย่างลงจากเสลี่ยง สไบสีแดงสดเด่นสะท้อนแสง
เครื่องประดับที่เธอสวม ทั้งปิ่นปักผม สร้อยสังวาล ระยิบระยับล่อแสงไฟ

เธอถือพานดอกไม้กลิ่นหอม แต่ละก้าวกที่ค่อยๆ เดินทำให้คนทั้งงานนิ่งงัน ความสวยของกลิ่นที่สะกดทุกคนให้ง้องมองเธอเป็นตาเดียว แต่ใครจะรู้ ในใจของหญิงสาวตอนนี้ปั่นป่วนจนแทบจะกรี๊ดร้องออกมาดังๆ

เหล่าหนุ่มสาวหน้าตาดี ทอยยกกันเดินแบบเป็นโปรแกรมถัดมา งานดำเนินต่อไปท่ามกลางความโล่งอกของทั้งเจี๊ต้อและสายป่าน

“เพื่อนเธอเป็นอะไรยะ นางป่าน” หนุ่มต้งต้งสวมแว่นตาทนาเตอะหันมามองคนสนิทของนางแบบสาวที่เกือบทำงานครั้งนี้ล้ม

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน เธอมีอาการแปลกๆ ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว เมื่อกี้ยังหันมามองหนูเลยว่าไปไหนมา ขนลุกเลย” สายป่านยกแขนขึ้นมาลูบเห็นสีหน้าอาการของเพื่อนนางแบบเมื่อครู้ ทำเอาคิดไปไกลว่ากลิ่นที่เห็นอะไรอีกหรือเปล่า

“ขนลุก ทำไมต้องขนลุก” คนจัดงานยังสงสัย

“เรื่องมันยาวค่ะเจี๊ต้อ พี่สายป่านกำลังสงสัยว่า คุณกลิ่นที่อาจจะเจของดีที่โรงแรมเข้าให้ เพราะตั้งแต่เมื่อคืน เธอฝันร้ายและเห็นภาพแปลกๆ” ชาวหนึ่งที่อยู่ใกล้รีบเสนอตัวเล่าให้ฟัง

“เพื่อเจ้อ พวกหล่อนนี่ชอบเป็นกะเทยโมโนภาพเสียจริง” เจี๊ต้อยกไหล่ ไม่สนใจเรื่องที่สองสาวเล่า จังหวะเดียวกับที่เริ่มมีเสียงเอะอะดังมาจากด้านหลังตัวเอง

“ไหนเจี๊ต้อ มาเคลียร์กันให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้นะ เมื่อกี้เล่นอะไรกัน จะแกลังกันไปเพื่ออะไร รู้หรือเปล่าว่าฉันไม่ชอบรายการอำเล่นแบบนี้ละ” นางแบบสาวเดินจ้ำตรงมาหาคนจัดงาน พร้อมกับรื้อคำถามชุดใหญ่ สายป่านและทีมงานคนอื่นตกใจอ้าปากค้าง

“นี่เธอพูดอะไรกลิ่นท์” เจี๊ต้อคุมสติ พยายามทำความเข้าใจกับนางแบบสาว

“อย่ามาทำไ้ คุณแกลังให้ฉันเดินผ่านประตูเมือง แล้วก็เซตฉากให้ฉันหลงอยู่ในเมืองเก่า ให้ตัวประกอบหน้าตาแปลกๆ มาวิ่งไล่จับฉันอีก

นี่ฉันโดนตบหน้าเสียเต็มแรงเชียวนะ แล้วดูทำฉันสิ ระเบิดไปหมดแล้ว ลงทุนขนาดนี้ทำไมไม่สร้างเป็นหนังฟอร์มยักษ์ไปเลย” กลินท์พูดจาเสียงดังจนเริ่มมีคนได้ยิน

“กลินท์เธอพูดอะไร เราก็เห็นเธออยู่บนเสลี่ยงตลอดนั่นะ” สายป่านสะกิดแขนเพื่อน ไม่ให้หาเรื่องเจ็ตือ

“หยุด เธอด้วยยายป่าน จะเล่นกันไปถึงไหน ฉันต้องคิดคดีกับเธอเหมือนกัน ที่กลักรับงานแบบนี้มาให้ เธอคงเห็นผ่านจอมอนิเตอร์แล้วละสิว่าฉันเจออะไรบ้าง นี่เป็นเพื่อนกันประสาอะไร เธอน่าจะให้พวกเขาหยุดตั้งแต่เขาจะจับฉันมัดแล้วนะ แต่เธอก็ยังยอมร่วมมือกับคนอื่น ๆ อีก” ทุกสายตามองกลินท์ด้วยความประหลาดใจ

“ฉันว่าเธอมีปัญหากับตัวเองแล้วนะกลินท์” เจ็ตือพูดพร้อมกับดันแว่นตาขึ้นติดสันจมูก

“ฉันจะฟ้องร้องบริษัทคุณ” กลินท์เอ่ยด้วยความโกรธ ท่ามกลางเสียงฮือฮาของทุกคน เจ็ตือนิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนจะยิ้มมุมปากและหันมาสบตานางแบบสาว

“หึ เธอบอกว่าเธอโดนตบ วังหนี่ ทั้งที่อยู่บนเสลี่ยงตลอดเวลาเนี่ยนะ เธอควรไปฟ้องกระຈกเสีย เพราะหน้าตาเธอก็ยังงดงามเป็นนางแบบแสนสวยเหมือนเดิม แล้วไหนล่ะเท้าเปล่าที่วิ่งไปทั่ว เธอแค่เดินไปเดินมาไม่กี่ก้าวเอง” เจ็ตือปรายตามองนางแบบสาวตั้งแต่หัวจดเท้า

“และอีกอย่างจะดูไฟลีวิตโอใหม่ล่ะ คนทั้งงานก็เห็นว่าตั้งแต่เริ่มเดินขบวน เธอก็อยู่บนนั่นตลอด” เจ็ตือหลับตาและใช้มือซ้ายแตะขมับตัวเอง “ฉันจะพยายามลืมนะว่าเมื่อไหร่เธอจะฟ้องบริษัทฉัน เพราะเธออาจจะเหนื่อย หรือเปลื่ยกับการวิ่งไล่จับของของคนอื่น เลยทำให้เกิดความเครียดแบบฉับพลัน พาเพื่อนเธอไปพักผ่อนเสียเถอะสายป่าน” เจ็ตือสะบัดหน้าแล้วเดินจากไป สายป่านรีบดึงแขนนางแบบเจ้าปัญหาเข้ามาหลบมุมในเต็นท์แต่งตัว

“ปล่อยฉันนะป่าน ฉันจะเอาเรื่องจริงๆ” นางแบบสาวยังไวยวาย

“เธอจะบ้าเหวอกลิnth เธอพูดอะไร ไม่เห็นมีใครเข้าใจสักคน ใจเย็นๆ ไหนค่อยๆ เล่าซิว่าเกิดอะไรขึ้น” สายป่านตบหน้าเธอเบาๆ เป็นการเรียกสติ

กลิnth สดุดมหายใจซ้ำๆ น้ำตาคลอเพราะความกดดัน ขณะที่ยังได้ยินเสียงดนตรีไพเราะในงานสลับกับเสียงปิ่นที่ดังเป็นระยะ

“เห็นไหม เสียงปิ่น ฉันได้ยินเสียงปิ่นตลอดเวลา” กลิnth เอ่ย ยืนยันว่าเมื่อไหร่เธอก็อยู่ที่นี้

“เสียงปิ่น เสียงประทัด หรือเสียงกลอง ใกล้ปีใหม่นั่นคนเหนือเขานิยมจุดไล่สิ่งชั่วร้าย” ชาวหนึ่งที่เดินเข้ามาเก็บเครื่องประดับและชุดของนางแบบสาวอธิบาย

“ก็นั่นไง แสดงว่าเมื่อไหร่เธอก็อยู่แถวๆ นี้ ฉันวิ่งหนีไปทั่วแต่ก็ไม่เจอใครเลย เจอแต่คนแต่งตัวแปลกๆ” กลิnth พยายามจะอธิบาย แต่เมื่อเห็นแววตาของเพื่อนสนิทและช่างแต่งหน้า เธอก็มีที่ทำอ้อนลง

“เธอไปไหนมา บอกมาสิกลิnth” สายป่านถามด้วยความหวาดหวั่น

“ฉันหลงทางไปในที่ที่ไม่มีแสงไฟ มันเหมือนเมืองเก่า...” หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งพร้อมกับค่อยๆ ถอดเครื่องประดับออก “ฉันเจอขบวนเสลี่ยงของชายหญิงคู่หนึ่ง แล้วมีผู้หญิงคนหนึ่งบอกว่าฉันอยู่ในคัมเจ้า พอฉันบอกว่าไม่ใช่คนที่นี่ พวกนั้นก็หาว่าฉันบ้า จะจับฉันมัดไว้ ฉันหนีจนเจอหมอมฝรั่งที่พาฉันไปที่คัมเจ้าหลวง” เธอพูดเสียงเบา เริ่มเหม่อลอย

“คัมเจ้าหลวงเหรอคะ” ชาวหนึ่งอุทาน ก่อนจะเอื้อมมือไปถอดปิ่นบนผมหญิงสาวออก

“ใช่ และที่นั่นทุกคนเรียกฉันว่าเทียนคำ”

ฟังคำพูดกลิnth สายป่านกับชาวหนึ่งมองหน้ากันอย่างเลิ่ลลิ่

“ฝัน กลิnth เมื่อไหร่ที่มันคือความฝันนะ ไม่ใช่ความจริง ลืมมันเสีย” สายป่านเฝือกอดเพื่อนด้วยความเป็นห่วง ชาวหนึ่งดึงปิ่นอันสุดท้ายออก แล้ว

หญิงสาวที่พุ่งลงไปก็โตะ

“ช่วยด้วย คุณกลินท์เป็นลม”

หัวใจในวันที่นั่งสงบราวกับท้องฟ้าไร้เมฆฝน กลินท์รู้สึก

สบายใจ เธอนั่งอยู่กลางสวนดอกไม้ ด้านข้างเป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ ตอนบ่าย
มีแดดจ้า จนทำให้เธอต้องมาหลบร้อนใต้ร่มไม้ ดอกเอื้องผึ้งที่ขึ้นแซมต้น
กาซะลอง ส่งกลิ่นหอมหวานชวนให้ผ่อนคลาย

“เทียนคำ” เสียงทุ้มดังจากด้านหลัง กลินท์หันไปหาราวกับว่ามัน
คือชื่อของเธอ

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าส่งยิ้มและมองเธอด้วยแววตาอ่อนโยน
กลินท์หน้าร้อนผ่าว หลบสายตาหวานนั้นอย่างเสียดาย

“เจ้าน้อย มีอะไรยังกับข้าเจ้ากาเจ้า” เธอถามโดยที่ยังไม่ยอมสบตา
ชายหนุ่มไม่ยอมให้เธอก้มหน้าหลบ เขาเซยคางเธอขึ้นมาพิศหน้าเธอใกล้ๆ

“ยิ่งโต ยิ่งเป็นคนงาม ข้าบ่ยอมให้อสูวก้มหน้าหรอก”

แค่สายตาก็ชวนให้อ่อนระทวย คำพูดหวานปานน้ำผึ้งยิ่งทำให้
หญิงสาวแทบจะหลอมละลายตรงแทบเท้าเขา กลินท์หน้าแดงเป็นลูก
ตำลึงสุก มองหน้าชายหนุ่มใกล้ๆ ยิ่งรู้สึกคั่นหน้าคั่นตาราวกับเคยเจอเขา
ที่ไหนมาก่อน

“ปากหวานเหี้ยเตอะ”

“ข้ามีของขวัญมอบให้อเจ้า”

“ให้อข้าเจ้ายะเหยัง”

“เวลาเ้ามีความรู้สึกดีให้อไผ่ อยากให้ออะเหยังไผ่คนนั้น เ้าต้องมี
เหตุผลตวยกา” เขาเอ่ยพร้อมทั้งยื่นมือไปจับมือหญิงสาว แล้ววางอะไร
บางอย่างลงในมือเธอ

“อะเหยังกาเจ้า” เธอถาม

“ลองผ่อดู” เขาปล่อยมือให้เธอได้มองดูของมีค่าใกล้ๆ กลินท์ยิ้ม

ดีใจเป็นที่สุดเมื่อเห็นสิ่งที่เธอได้รับ

“ปิ่นทอง...งามขนาดนักเจ้าน้อย”

ชายหนุ่มยิ้มตอบ พอใจที่เห็นหญิงสาวชื่นชอบ

“อันนี้เจ้าหลวงที่คุ้มหอคำเป็นหื้อเข้ามา เจ้าหลวงฮักและเอ็นดูข้า ข้าจึงเอามาหื้อเทียนคำ เผื่อว่าอนาคตข้างหน้าฮู้จะได้เป็นเจ้านาง อาจจะได้แต่งตัวงามๆ”

หญิงสาวเก็บความดีใจแทบไม่อยู่ รีบก้มกราบแทบเท้าชายหนุ่ม

“ยินดีจ้าदनกที่เจ้าน้อยเอ็นดูข้าเจ้า ชีวิตอันต่ำต้อยด้อยค่าของ อีเทียนคำเป็นของเจ้าน้อยเพียงผู้เดียว” หญิงสาวเอ่ยพร้อมกับยกปิ่นทอง มาวางแนบอกซ้าย กดมันไว้อย่างนั้น รวากับให้มันได้ปักอยู่ในหัวใจ เธอ ไม่นึกว่าคนด้อยค่าอย่างเธอจะมีเจ้าผู้สูงศักดิ์เห็นค่าและมอบเครื่อง ประดับราคาแพงให้ พร้อมกับความรู้สึกที่เริ่มก่อตัวขึ้น ยามได้เจอหน้า เขาตลอดเวลา...

“กลินท์...กลินท์” เสียงเรียกอันดัง ทำให้นางแบบสาวลืมหูลืมตาขึ้น
อย่างช้าๆ

“ดีใจจังที่เธอฟื้นแล้ว” เพื่อนตุงตุงที่กุมมือเธออยู่พูดเสียงสั่นเครือ
กลินท์ลำดับความคิด จำได้ว่าเมื่อคืนเธออยู่ที่งานชนโตก แต่บัดนี้
เธอกำลังอยู่บนเตียงสีขาวในห้องสี่เหลี่ยม เสื้อผ้าที่สวมมีสีและตัวอักษร
แบบเดียวกับที่นอนและปลอกหมอน ไม่เว้นแม้แต่ผ้าห่ม

“เราอยู่ที่ไหนหรือป่าน” เธอดันตัวลุกขึ้นนั่ง สายป่านรีบขยับไป
ปรับเตียงนอนให้อยู่ในระดับที่เพื่อนเธอนั่งสบาย

“ก็หลังจากเธอสลบเหมือดไป พวกเราก็พาเธอมาที่โรงพยาบาล
เธอนอนหลับพร้อมยิ้มหวานไปทั้งคืน ตอนนี่ก็สิบโมงเช้าของวันที่สิบสาม
เมษาแล้วจ้า” สายป่านพูดเจี๊ยบแจ๋อย่างอารมณ์ดี ข้ายังบอกว่าเธอหลับ
ฝันหวาน รวากับรู้ว่าฝันเมื่อครู่มันสวยงามจับจิต

“เธอแข็งแรงพร้อมไปเล่นสาดน้ำแถวคูเมืองหรือยัง ช้างนอกคึกคักกันใหญ่แล้ว” สายป่านเดินไปเปิดม่าน มองดูคูเมืองที่คลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยว

“แล้วตกลงหมอบอกว่าฉันเป็นอะไร” กลินท์ไม่สนใจเทศกาลด้านนอก เธอสังเกตเห็นน้ำเกลือที่แขวนอยู่บนเสาข้างเตียง กับสายน้ำเกลือที่โยงเข้ากับข้อมือ จึงซักอยากรู้อาการตัวเอง

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก หมอบอกว่าเธอเพลีย พักผ่อนไม่เพียงพอ น้ำตาลในเลือดต่ำก็เลยสลบไป ร่างกายส่วนอื่นๆ ยังแข็งแรงกับเหลือ”

“ฉันคงต้องพบจิตแพทย์แล้ว ไม่รู้ว่าที่โรงพยาบาลนี้มีหรือเปล่า” คำพูดของเพื่อนนางแบบทำให้สายป่านถอนหายใจและเดินมานั่งใกล้ๆ

“เรื่องเมื่อคืนฉันคุยกับเจ็ตโตแล้ว นางเข้าใจว่าเธออาจโดนยาหลอนประสาท หรือไม่ก็ฝันร้ายชั่วคราว เธอเองก็ควรลืมเรื่องนี้ไปเสีย เดี่ยวช่วงบ่ายหากออกโรงพยาบาลได้ ฉันกับอ๊อซาว์น่าจะชวนเธอไปทำบุญกัน เผื่อเธอจะได้สบายใจ”

นางแบบสาวพยักหน้าอย่างว่าง่าย สายป่านจับมือเพื่อนเพื่อให้กำลังใจอีกครั้ง ก่อนจะเดินไปเตรียมอาหาร หญิงสาวสลบไปนาน พันมาต้องเติมพลังเสียหน่อย

กลินท์สำรวจตัวเอง ผมหงอกสวยเมื่อคืนถูกแสงออก แต่ก็ยังกระเซิงเพราะถูกฉีดสเปรย์และไม่ได้สระผม เสื้อผ้าทั้งหมดสายป่านคงเก็บไว้ให้เรียบร้อย พลันก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นได้

“สายป่าน ปีนฉันอยู่ไหน” เธอตะโกนเสียงดังจนสายป่านตกใจ

“ทำไมต้องตะโกนอะ ปีนอะไรที่ไหน” สายป่านหันมาถาม

“ปิ่นที่ปักผมฉันเมื่อคืนไง เธอเห็นหรือเปล่า มีอันหนึ่งมันเป็นของฉัน” เธอถามด้วยความร้อนนร รู้สึกหวงแหนปิ่นงามนั้น

“อ้อ จำได้ละ นางซาว์นึ่งมันเก็บไว้ให้แล้ว อยู่ในกระเป๋าเธอนั่นแหละ”

กลินท์รับคว่ำกระเป๋าทิ้งวางอยู่บนโต๊ะด้านข้างมารื้อค้น เธอยิ้มกว้าง
ที่เห็นปิ่นทองที่อินทร์ให้ไว้ยังอยู่ ที่สำคัญมันเหมือนกับปิ่นในฝันเมื่อครู่

“ไม่ยักรู้ว่าเธอก็มีของแบบนี้” สายป่านเดินกลับมาพร้อมโต๊ะอาหาร
สำหรับผู้ป่วย

“เมื่อกี้ฉันฝันอีกแล้วละป่าน ฉันฝันว่ามีใครบางคนที่คุณรักมาก
มอบสิ่งนี้ให้ฉัน” กลินท์เล่าความฝันล่าสุดให้เพื่อนฟัง ฝันแสนสุขกับใคร
บางคน แต่เธอกลับจำรายละเอียดหน้าตาเขาไม่ได้ รู้เพียงว่ามันส่งผลต่อ
ความรู้สึกของเธอตอนนั้นเหลือเกิน

“ว่าไงนะ” สายป่านทำหน้าตกใจ ก่อนจะเหลียวมองโดยรอบ

“เธอยังก้าวอยู่อีกเหรอ” เพื่อนนางแบบถามเมื่อเห็นสายป่านยัง
คงตื่นกลัว

“กลัวสิ ก็เธอเล่นทำตัวแปลกตลอดเวลา พวกเราก็ไม่รู้ว่าเธออาจ
จะเจอของดีที่กำแพงเมืองเก่า เธอไปลอบหู่ หรือทำอะไรไม่ดีไม่งามหรือ
เปล่า”

“ป่าน ฉันเป็นคนเจอเรื่องทั้งหมดนะ เธอคิดไปไกลกว่าฉันอีก”

“ก็...” สายป่านกำลังคิดคำเถียงเพื่อน แต่บทสนทนา ก็ถูกแทรก
ด้วยเสียงเคาะประตู

“อีข้าวนี้คงมาแล้ว” สายป่านหมายถึงกะเทยช่างแต่งหน้ารุ่นน้อง
ที่ต้องลงเรือลำเดียวกัน หลังจากเจอเรื่องพิสดารของกลินท์ ข้าวนี้กะเทย
ร้านเสริมสวยและเช่าชุดไทยในเมืองเชียงใหม่ ยังมีใจที่จะช่วยเหลือ
ทั้งสองให้สบายใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะทางพุทธหรือไสยศาสตร์

ประตูถูกเปิด หนุ่มร่างสูงผิวเข้มถือดอกกุหลาบช่อใหญ่เดินเข้ามา
ทำให้คนป่วยบนเตียงแทบจะหายป่วยทันที

“อินทร์...” นางแบบสาวยิ้มว่า ดีใจเป็นที่สุดที่ได้เห็นหน้าเขา

“กำลังใจให้คนป่วยหายในเร็ววันครับ” เขายื่นช่อดอกไม้ให้เธอ
กลินท์รับมาอย่างเปี่ยมสุข ก่อนจะนึกได้ว่าเธอยังนอนเขาอยู่ จึงวางมันลง

ข้างๆ และทำเป็นเจียบขีมิ

“อ้าว นี่ยังไม่หายโกรธผมอีกหรือ”

“ยัง แล้วมาไล่อะไรปานนี้ ไม่รอให้ฉันกลับกรุงเทพฯ ไปก่อนเสีย
ละ แล้วค่อยมาหาฉัน”

“โอ้...กลินท์ กว่าผมจะรู้ข่าวก็สายแล้ว พอผมรู้ก็รีบมาหาคุณเลย
นี่ไง”

“ยายปานไม่โทร. บอกคุณหรือ” นางแบบสาวหันไปหาเพื่อนที่ยืน
เจียบ

“ก็...เรากันกัน อีโกอย่างฉันก็ดูแลเธอได้อยู่แล้ว ไม่ต้องรอ
คนอื่นก็ได้มั้ง” เพื่อนสาวตอบโดยไม่สบตา “คุยกันไปก่อนนะ ฉันขอออก
ไปหากาแฟดื่มสักแก้ว” สายปานทำหน้านิ่ง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป
นึกเจ็บใจที่พ่อเลี้ยงหนุ่มยังตามมาหาเพื่อนเธอได้ ทั้งๆ ที่พยายามปิดข่าว
ไว้แล้วแท้ๆ

“โผล่มาจนได้นะอีพ่อเลี้ยงอินทร์ ทำมาพูดหวานๆ ยายกลินท์ก็
อ่อนปวกเปียกแล้ว เมื่อไหร่กลินท์จะเลิกกับไอ้พ่อเลี้ยงขี้เก๊กนี้เสียทีนะ”
สายปานบ่นพึมพำด้วยความไม่พอใจ เธอไม่เห็นด้วยเท่าไรที่สองคนนี้จะ
คบกันออกหน้าออกตา ที่ยอมให้มางานนี้เพราะเกรงใจเจ็ตือเท่านั้น

“คุณเป็นยังงี้บ้าง แล้วเป็นลมเป็นแล้งได้ยังไง” ชายหนุ่มทิ้งตัวลง
บนที่นั่งข้างเตียง ก่อนจะยื่นมือไปแตะหน้าผากหญิงสาวด้วยความเป็น
ห่วง

“ฉันเจอเรื่องแปลกมากมายไปหมดอินทร์ ฉันไม่อยากจะบอกใครดี บอก
ใครก็ไม่มีใครเชื่อ”

“บอกผมไง คุณก็รู้ว่าผมพร้อมจะรับฟังคุณทุกเรื่อง” เขาจับมือเธอ
ราวกับส่งผ่านความปลอดภัยนั้นมาด้วย กลินท์รู้สึกสบายใจเป็นที่สุด
ใช้สิ...เวลานี้เธอควรปรึกษาคนที่อยู่เคียงข้างเธอมาตลอด คนที่รักเธอ และ
เธอก็รักเขา...

“คือมันอาจฟังดูประหลาด ฟังดูเง่า แต่ตอนนั้นมันกำลังเกิดขึ้นกับฉัน” กลินท์รวบรวมสติ เอ่ยให้เขาฟังอย่างตั้งใจ

“ฉันฝันประหลาด ฝันว่ายอนไปในเมืองเก่า เมืองโบราณ และเมื่อวานที่ฉันไปเดินแบบ ฉันหลงไปโผล่ในที่แปลกๆ ที่นั่นมีคนจะจับตัวฉัน บอกว่าฉันซื้อเทียนคำ มีคนแปลกๆ แต่งตัวโบราณเต็มเมืองไปหมด แม้แต่บ้านเรือน ถนนหนทาง เกวียน เหมือนในหนังย้อนยุคที่เรามักได้เห็น”

ผ่านไปหลายวินาทีหลังกลินท์เอ่ย ชายหนุ่มที่นั่งเงียบและจ้องหน้าเธอก็กลั่นหัวเราะไว้ไม่อยู่ เขาเผลอหลุดคำออกมา

“คุณหัวเราะอะไรอินทร์ คุณว่าฉันโกหกหรือ” หญิงสาวหน้าชาดูเอาเถิด ไม่คิดอยากจะทำเรื่องนี้ให้ใครฟัง ตัดใจให้เขาได้รับรู้ แต่เขาดันหัวเราะเธอเสียงดังลั่นห้อง

“ปะ...เปล่า เพียงแต่ผมดูแล้ว นี่ก็ถึงละครเรื่องที่ปติมาดูเมื่อคืนเลย” การหัวเราะของเขายังสร้างความไม่พอใจให้เธอได้ไม่เท่ากับการที่เขาหลุดคำว่า ‘ปติมา’ ออกมา

“ไม่เชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ...ไม่ต้องฟังแล้ว คุณกลับไปนอนกอดเมียปล่อยฉันเป็นคนบ้าต่อไปละกัน” กลินท์หยิบหมอนมาฟาดเขาเต็มแรง

“โอ้...กลินท์ใจเย็นๆ ผมขอโทษ บางทีคุณอาจจะหลงไปในโรงแรมที่มีงานแสดงอะไรหรือเปล่า” เขายังพยายามหาเหตุผล

“คุณคิดว่าฉันโง่ที่จะไม่รู้ว่ามีอันไหนเป็นโรงแรม อันไหนเป็นงานอีเวนต์เลยหรือ” กลินท์ยังคง หยิบอะไรใกล้ตัวได้ก็ขว้างทิ้ง อินทร์หลบเป็นพัลวัน ก่อนจะรีบเข้าไปโอบกอดหญิงสาวแน่นเพื่อไม่ให้แผลงฤทธิ์อีก

“ใจเย็นๆ คุณก็รู้ว่าผมรักคุณคนเดียว คุณเป็นดังพระอาทิตย์ที่ส่องให้ชีวิตผมมีความสุข” คำพูดเชยๆ แต่ก็ได้ผลทุกครั้ง ลมปากหวานของเขาทำให้นางแบบสาวสงบ

“คุณคงเหนื่อยกับการทำงาน เอาจี๋ไหม ผมว่าเราไปพักร้อนที่

มัดดีฟส์กันดีกว่า” เสียงกระซิบที่ข้างหูทำให้ใจหญิงสาวชุ่มชื้นอีกครั้ง

“จริงหรออินทร์...คุณจะไปไหนได้หรือ” กลินท์ถาม เก็บซ่อนอาการดีใจไว้ไม่อยู่

“ทำไมจะไม่ได้ นานแล้วที่เราไม่ได้เที่ยวด้วยกัน...หรือคุณอยากไปที่อื่นที่ไม่ใช่ทะเล”

“ถ้าไม่ไปทะเล ฉันไปนรกกันดีไหมคะ คนผิดลูกผิดตัวคนอื่น ไปนรกตกกระทะทองแดงยังไ้ก็เหมาะกับพวกแก” เสียงแทรกบทรักหวานดังขึ้น ก่อนที่หญิงสาวตัวเล็กผิวขาวดวงหน้าหวานจะเดินเข้ามาด้วยท่าทางไม่พอใจ

“ปติมา คุณมาได้ยังไง” อินทร์ตกใจ รีบปล่อยกลินท์จากอ้อมกอด

“เที่ยงใหม่คือบ้านฉันนะ ทำไมฉันจะตามมาดูคุณกนกนางสนุนัขเพศเมียตัวนี้ไม่ได้” ปติมาจ้องคนป่วยด้วยแววตาเคียดแค้น กลินท์ยังนั่งแม้จะโดนหยามอย่างแรง

“ฉันที่ตามมาได้ เพราะใช้วิธีดมกลิ่นสินะ” เมื่อได้จังหวะ หญิงสาวก็ไต่ด้วยสีหน้าเรียบเฉยจนปติมาชะงัก “หากฉันเป็นสุนัขตัวเมีย คุณก็คงไม่ต่างกัน เพราะเราใช้ของเพศผู้เหมือนกัน” นางแบบสาวสวนกลับ คนอย่างกลินท์ยอมใครเป็นที่ไหน

“อีกลินท์...” ปติมาเดือดตาล กำมือแน่นและจะเดินเข้าหา

“มาสิ ฉันกำลังรอคุณพอดี” ความโกรธซึ่งซึ้งลึกขีดหัวร้าง กลินท์ขบกรามแน่น มองหญิงสาวตรงหน้าไม่วางตา รวากับบ่มความเจ็บแค้นมานานแสนนาน...